

Mẫu Đơn! Dám Cả Gan Câu Dẫn Bốn Vương!

Contents

Mẫu Đơn! Dám Cả Gan Câu Dẫn Bốn Vương!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33

Mẫu Đơn! Dám Cả Gan Câu Dẫn Bốn Vương!

Giới thiệu

“Kỹ nữ thì sao? Kỹ nữ cũng là người. Cũng có quyền được yêu. ” Nàng ngân ngân lệ nhìn nam nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-dam-ca-gan-cau-dan-bon-vuong>

1. Chương 1

Đau nhức khắp người, ta cố mở mắt nhìn xung quanh, nhưng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Tiểu thư sao rồi? Tiểu thư tỉnh lại thật tốt, làm ta lo quá”

“Tiểu thư?” Ta có nghe lầm không? Không kịp suy nghĩ gì thì giọng nói nhỏ nhẹ lại cất lên: “Tiểu thư uống thuốc đi, sẽ mau khỏi bệnh. Dù vương gia đối với người lạnh nhạt thế nào, người cũng không nên như thế” rồi nàng bắt đầu rưng rưng. Ta từ khi mở mắt ra thật không hiểu gì hết. Gì “tiểu thư” rồi “vương gia?” Ta khi ấy không hiểu gì cả. Mơ, chỉ là một giấc mơ thôi. Ta cảm thấy mi nặng trĩu, đi ngủ thôi vì chút nữa đến giờ biểu diễn rồi.

Bỗng ta nghe thấy ai gọi tên ta: “Liễu San San! Liễu san san.” Ta quay lại thì thấy một người nhưng khuôn mặt không rõ ràng lắm, ta tiến nhanh về trước để xem kỹ nhưng cứ đi đến mà khoảng cách của ta và hắn vẫn như thế. Thấy vậy ta cất lời: “Là người gọi ta?”

“Người có nhớ việc gì xảy ra với mình không?”

“Đương nhiên nhớ! Ta đang đến thành phố X biểu diễn từ thiện cho trẻ mồ côi mà”.

Ta tên Liễu San San, năm nay 27 tuổi vẫn độc thân, tốt nghiệp đại học âm nhạc, chuyên biểu diễn nhạc cụ dân gian và múa dân tộc.

“Ta biết nhưng trước khi đến thành phố X chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì đã xảy ra? Lúc đó...” Ta cố nhớ lại. Qua thành phố X phải qua phà vì cầu đang thi công. Đang lúc dịp nghỉ lễ khi ấy người rất đông và chen chúc. Thuyền đang đến giữa sông thì lắc mạnh. Lúc ấy ta nghe nói thuyền gặp sự cố và đang lật. Ta hoang mang thì... Ầm! một tiếng cả người ta rơi xuống nước, rồi sau đó... sau đó...

“Sau đó người đã chết” Như sét đánh bên tai. Ta la lên: ta đã chết? không thể nào!

Ta thật ra là Tinh Quân, là người đem người nhập vào cái xác của Liễu Viên Nguyệt này. Và người thật sự đã chết vì tuổi thọ người đã tận, nhưng lúc sinh thời người làm nhiều việc thiện nên diêm vương thương tình cho người sống lại với thân phận Liễu Viên Nguyệt bây giờ”

Ta thấy đầu óc điên cuồng, ta thật chưa tiêu hóa hết những gì mà Tinh quân nói, vậy khối thân thể này là Liễu Viên Nguyệt, vậy Liễu San San ta đâu? Sau đó hắn lại cất lời: “Liễu Viên Nguyệt tuổi thọ chưa tận nhưng vì không còn thiết tha đến sự sống, không muốn đầu thai nên giờ hồn phách sắp tiêu tan. Ta thấy thể nên chuyển hồn của cô vào người cô ta”

Ta thấy thể liền hỏi: “Tinh quân, Liễu Viên Nguyệt kia vì chuyện gì mà không màng đến sự sống mà tìm đến cái chết?”

Tinh quân thở dài nói: “Nói ra thì thật dài dòng. Câu chuyện nguyên lai là thế này. Liễu Viên Nguyệt có số phận thật thật bi thảm, mẹ mất sớm chỉ sống cùng cha làm nghề hát dạo kiếm tiền từng ngày. Dù cuộc sống nghèo khổ nhưng hai phụ tử lúc nào cũng yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Đến năm nàng 15 tuổi thì phụ thân mang trọng bệnh qua đời. Không tiền chôn cất, nàng bán thân vào thanh lâu lấy tiền chôn cất cha già, lấy danh là Mầu Đơn. Nàng xinh đẹp mỹ lệ, tài năng thiên phú nên rất được nhiều phú ông công tử để mắt nhưng trước khi bán thân vào thanh lâu nàng có làm kế ước chỉ bán nghệ không bán thân. Nhưng ma ma tham tiền, trong một lần nợ lừa nàng bán ột phú thương giàu có ở kinh thành. Nàng không chịu thì chết không bán mình sau đó gieo mình xuống lầu.”

Khi nghe đến đó ta thầm cảm phục cô nương kia nhưng ta hỏi: “Vì chuyện đó mà nàng ấy không chịu sống nữa ư?”

Vị Tinh Quân mỉm cười và nhìn ta nói: “Chuyện không phải tới đó. Nghe ta kể tiếp câu chuyện. Thì ra khi nàng sắp rơi xuống thì có một thân ảnh đón lấy nàng. Lúc đó mọi người trong lầu mới hoàn hồn trở lại. Vị thiếu niên kia hỏi ra sự tình, liền bỏ ra ngàn lượng vàng chuộc thân cho nàng. Sau đó cho nàng ít bạc để nàng tự sinh tự diệt. Nhưng Liễu Viên Nguyệt là thân gái yếu đuối không người thân, không nơi nương tựa nàng biết đi về đâu. Nàng liền cầu sinh vị công tử ấy cho nàng theo cùng. Cuối cùng vị công tử ấy cũng

cho nàng theo. Sau này nàng mới biết được vị thiếu niên ấy nguyên lai là thất vương gia, là con thứ 7 của đương kim hoàng thượng.

Trái tim thiếu nữ đã trót trao vào vị vương gia trẻ tuổi và anh tuấn kia nhưng người ta là vương gia cao cao tại thượng kia. Nàng được vương gia bố trí ở một gian phòng phía tây biệt viện. Trong một buổi tối nọ vị vương gia kia người đầy mùi rượu đến gặp Liễu Viên Nguyệt. Vì yêu vị vương gia này mà Liễu Viên Nguyệt không tiếc mình trao tấm thân xử nữ mà bấy lâu gìn giữ cho vị vương gia đó. Nhưng ai ngờ khi tỉnh lại vị vương gia đó nhìn nàng và mỉm cười nói: Kỹ nữ vẫn là kỹ nữ. Cái gì là thanh cao? Cái gì mà bán nghệ không bán thân. Toàn bịa đặt, phụ nữ là công cụ ấm giường nam nhân mà thôi. Thật nực cười, đàn bà chỉ cần có tiền, chỉ cần vương vị, chỉ mong hóa thành phượng hoàng, người đừng si tâm vọng tưởng”

Sau đó Tinh Quân nói: cái kết chắc người cũng biết. Nàng sau khi nghe người đàn ông nàng hết lòng yêu thương nói như thế nên sinh bệnh, thuốc thang không uống và cuối cùng là hương tiêu ngọc vẫn.”

Ta thấy tiếc ột hồng nhan bạc mệnh mà không thể trách được cuộc sống cổ đại là thế, phụ nữ luôn bị coi rẻ, khinh thường. Rồi Tinh Quân quay sang ta cười nói: “Âu cũng là duyên phận. Liễu San San người biết không, thật ra người vẫn có cơ hội trở về.”

Ta ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Tinh Quân nhưng đã hiểu ta. Tinh Quân cất lời tiếp: “Nguyên vọng Liễu Viên Nguyệt là được thất vương gia yêu thương, sung ái nhưng giờ nàng ấy làm không được nếu như nhà người thành toàn cho nguyện vọng của nàng để nàng siêu thoát thì lúc ấy người có thể lấy tuổi thọ của Liễu Viên Nguyệt mà về tương lai sống tiếp quãng đời còn lại trong thân thể Liễu San San”

Vậy ta phải làm sao hoàn thành nguyện vọng nàng ấy? Ta than oán nhìn Tinh quân “Không lẽ ta phải làm cho thất vương gia yêu ta ư?”

“Đúng.”

2. Chương 2

“Tiểu thư người sao thế? Vẫn còn sốt ư”

“Ta không sao Tiểu Mai, ta đang suy nghĩ thôi mà” Khi ta thức dậy ta vẫn cứ ngỡ là một giấc mộng nhưng đời không như ta nghĩ. Mộng vẫn là mộng. Như lời Tinh Quân nói thì hiện tại ta đang trong thân thể Liễu Viên Nguyệt và thời hạn cho ta làm vương gia yêu ta chỉ có một năm vì nếu quá thời gian đó thân thể thật của ta sẽ tiêu tan. Nguyên khi ta rơi vào nước, do khi cứu hộ cứu được ta thì nguyên thần do thiếu dưỡng khí qua lâu nhưng nhờ vào phép thuật Tinh Quân thân duy trì thân thể ta sống đời thực vật. Nếu qua 1 năm thì thân thể ta sẽ chết đúng nghĩa. Vậy có coi là may mắn không nhỉ? May mắn thứ 2 là cơ thể này khi này chỉ có 18 tuổi, ta có cũng vui khi trở về với tuổi trẻ mình như vậy.

Qua lời Tinh quân ta biết đây là một quốc gia xa lạ, được gọi là Long Quốc đang được trị vì bởi Vương Tiều hoàng đế nguyên là đại hoàng tử anh của “phu quân” ta và may mắn là đất nước yên ổn, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Còn Tiểu Mai chính là người hầu của Liễu Viên Nguyệt được nàng ấy thu nhận khi còn ở Bích Hoa lâu.

Haizzz!! Ta thở dài. Không biết tên vương gia ấy thế nào, làm sao ta có thể làm hân yêu ta khi mà hân không thích ta (ý là khối thân thể này). Bởi thế hân mới nói những câu làm người ta đau lòng đến thế.

“Tiểu thư! Người đừng buồn vương gia. Tiểu Mai tin nhất định có một ngày vương gia hồi tâm chuyển ý” Tiểu Mai nói thế nhằm an ủi tiểu thư vì ai cũng biết trong phủ vương gia giai nhân vô số. Từ tiểu thư của tể tướng đương triều đến tiểu thư khuê các, danh kỹ.

“Tiểu Mai ta không sao đâu, người đừng suy nghĩ nhiều”. Thấy Viên Nguyệt tinh thần như thế Tiểu Mai nàng cũng thấy bớt lo.

“Tiểu Mai”

“Tiểu thư có gì cần dặn?”

“Ta đói”

“....”

Trước khi làm gì thì lo cái bụng trước đã mới có sức chứ. Hiện tại cứ nghỉ ngơi, thời gian còn dài mà. Hắc hắc.

Trước kia ta cũng từng yêu nhưng người ấy lại phụ ta lấy một người khác vì người con gái ấy giúp hắn có tiền đồ hơn. Từ đó ta mất đi lòng tin với cái gọi là tình yêu. Giờ nói ta quyến rũ, để hắn yêu ta. Thật ta không biết làm sao. Nếu làm người đàn ông yêu thì dễ nhưng thật lòng thì khó mà cái đó chính là nguyện vọng Liễu Viên Nguyệt. Nếu ta biết cách lấy lòng quyến rũ thì đâu mất Thương Hạnh. (người yêu tỷ ấy ở tương lai)

Nhưng ta không thể không buông xuôi vậy được, vì về nhà ta phải cố gắng. Để người đàn ông yêu mình thì:

Thứ 1: Làm mới mình. Trang phục của Mẫu Đơn thường màu sắc đậm, đỏ. Ta chọn vài bộ màu sắc tươi sáng, đơn giản như bộ màu hồng phấn này vậy. Trang điểm cũng không cầu kỳ, đơn giản. Ta cũng rất vừa ý tay nghề Tiểu Mai.

“Xong rồi, tiểu thư người xem thích không” Tiểu Mai đưa gương cho ta xem. Thật kỳ lạ chỉ cần thay đổi chút là thấy ta xinh tươi thoát tục hẳn. Ôi ta tự kỷ rồi nhưng công nhận ta đẹp thật. Hi!

Thứ 2: Biết giặc biết ta trăm trận trăm thắng. “Tiểu Mai! Sinh hoạt vương gia bình thường thế nào?”

Tiểu Mai há hốc mồm nhìn ta, rồi như hiểu ra rồi nói. “Bình thường vương gia ở thư phòng đọc sách, ngoài ra ngài cũng thường ra hoa viên ngắm hoa với Hồng Ngọc ạ.”

Hồng Ngọc là thiếp thân mà vương gia sủng ái nhất trong phủ. Nghe nói nàng xinh tươi như hoa, cầm kỳ thi họa tinh thông làm người người ngưỡng mộ. Tiểu Mai nói một hơi một hồi nhưng dừng lại như thấy gì đó rồi nói: “Nhưng dù nàng thế nào cũng không bằng 1 phần tiểu thư.”

Ta ở đây cũng 4 ngày rồi, suốt ngày chỉ ăn và ngủ cảm thấy thật buồn chán. Ta quyết định hôm nay không ngủ sớm. Trời khuya gió mát đi hóng gió là tốt nhất, tâm trạng tốt hơn nhiều. Tiết trời vào xuân thật mát mẻ, ta đi dạo một vòng rồi không biết khi nào lại bước tới hoa viên. Hương hoa thoang thoảng, mùi hoa quỳnh trong gió làm người ta thấy an tĩnh, nhàn nhạ. Không tiếng ồn ào phố chợ, không khí trong lành, không khói bụi chỉ có tiếng ve kêu làm ta nhớ lại tuổi thơ khi còn nhỏ. Mẹ thường dẫn ta về quê thăm bà. Đêm khuya vắng lặng làm người ta hay nhớ chuyện xưa, nhớ mối tình xưa. Ta bỗng ngân nga khúc nhạc “Sự thật – Trương thiếu hàm”

“Tôi cố gắng ngẩng ặt lên

Để những giọt nước mắt mình

Đừng rơi xuống

Cảm giác bất an rồi cuộc như thế nào

Lối sống chúng ta thật sự không giống nhau tí nào

Muốn nói ra rồi tôi lại im lặng

Tay tôi như chùn xuống không tí cảm giác nào

Bầu trời bỗng nhiên rộng lớn đến lạ

Thì ra anh thật sự xa tôi rồi

Thế giới không anh tôi thật sự không quen tí nào

Nhưng vẫn phải chấp nhận cuộc sống này...”

Khi hát đến đó, tôi tự hỏi khi Thương Hạnh nói chia tay sao tôi không níu kéo lại, nhưng níu kéo chỉ một kẻ vì danh vọng bỏ rơi mình.

“Sao không hát nữa? Bốn vương lâu không gặp người. Không ngờ ta lại để quên 1 bông hoa Mẫu Đơn có giọng hát hay như thế này” Một giọng nói vừa âm lãnh vừa mạnh mẽ vang lên.

Bốn vương? Kể xưng bốn vương kia không ai khác là thất vương gia mà Liễu Viên Nguyệt yêu?

Ta vội vàng xoay người: “Thỉnh an vương gia. Làm người cười chê rồi”

Vừa nói ta vừa quan sát hắn. Thân hình cao lớn, gương mặt hắn cực kì tuấn tú, đôi mắt màu đen sâu thẳm hấp hút hồn, lại trong suốt như một viên pha lê quý giá, nhưng thập phần lạnh lùng cương nghị, cái mũi cao cùng bạc môi khiêu gợi, tóm lại chỉ có một chữ “mỹ”. Nếu so dưới ánh trăng, một thân trường bào có vẻ dường như rất tiêu sái... Không! Phải nói là rất chói lọi, tỏa sáng, cho dù hắn có đứng lẫn vào đám người đông đúc, khẳng định là vẫn dễ dàng nhận biết được, bởi vì hắn có khí chất sang trọng, quý phái, vẻ bề ngoài xuất sắc.

Ta ngơ ngẩn đánh giá hắn. Bỗng một giọng nói trầm bổng đánh gãy suy nghĩ ta.

“Bốn vương thật thích giọng hát ngươi, ngày kia ta tiếp đón sứ thần lân bang. Ta muốn ngươi chuẩn bị thật tốt.”

3. Chương 3

“Chuẩn bị” Nói một câu chuẩn bị rồi bỏ đi. Cái tên vương gia này thật đáng ghét. Ta cứ lăm bằm như thế từ khi gặp hắn tối qua.

Tiểu Mai thấy ta thế liền hỏi: “Có chuyện gì vậy tiểu thư?”

“Tiểu Mai, ngươi biết ngày mai tiếp sứ thần lân bang từ đâu tới không?”

“Tiểu thư nói em mới nhớ, hôm nay cả phủ ai ai cũng chạy ra chạy vào chóng cả mặt. Nghe nói sứ thần từ nước Ly quốc tới. Phủ của thất vương gia là lớn nhất trong các vương gia do trước kia thất vương gia rất được tiên hoàng sủng ái. Lần này sứ thần được hoàng thượng an bài đến phủ nghỉ ngơi rồi mới vào triều thương thảo nghị luận. Như vậy cũng không ủy khuất cho sứ thần lắm. Mà người hỏi thế làm gì, chuyện đó có liên quan gì đến chúng ta?”

Ta nhìn Tiểu Mai rồi thở dài nói: “Vương gia bảo ta chuẩn bị tiết mục tiếp đón sứ thần”

Tiểu Mai nghe ta nói, mặt mày hí hửng: “ Vương gia vẫn còn nhớ người, vậy chúng ta vẫn còn cơ hội. Tiểu thư còn chần chờ gì nữa, sao không đi luyện tập”

Ta nhìn Tiểu Mai nói: “Vũ điệu của ta cũng bình thường, xem nhiều sẽ chán. Không phải giống như câu rượu ngon uống lắm cũng say. Người say nói lắm cũng ra người nhàn sao? Ta muốn cái gì đó mới mẻ”

“ Mới mẻ?”

Nhìn Tiểu Mai ngây ngốc, ta nói: “Tiểu Mai, ta muốn ra phủ dạo chơi, ngươi có cách gì không?” Ta muốn ra ngoài dạo để thư giãn đầu óc và muốn tìm ý tưởng. Ta muốn nắm bắt cơ hội này. Muốn hắn chú ý tới ta, nếu không cả đời này đừng hòng trở về nhà.

Do người trong phủ bận bịu nên không phát hiện 2 cái nha hoàn đang đi ra ngoài. Đố bạn biết đó là ai, hi đương nhiên là Tiểu Mai và Viên Nguyệt chúng ta rồi.

“Tiểu thư, giờ chúng ta đi đâu?” Tiểu Mai nhìn ta hỏi.

Trời! Ta thật không biết đi đâu nữa, ta có quen biết ở đây cái gì đâu. Đang suy nghĩ thì tiếng pháo nổ vang, ta cứ tưởng có đám rước cô dâu nào nhưng phía xa có một tữu lâu đang đốt pháo khai trương cửa hiệu. “Mời khách quan vào thưởng thức, hôm nay bốn hiệu khai trương chỉ tính một nửa giá tiền thôi” Người đang mời gọi khách ta đoán không nhầm đó là lão bản của tiệm.

“Hôm nay, tữu lâu khai trương mong các học sĩ ai có vé đối hay xin thượng bút lấy may cho tữu quán. Bốn hiệu sẽ miễn phí tất cả chi phí ăn uống cho người nào ra vé đối hay”

“Có ta” ai cũng nhìn ta, Tiểu Mai nhìn ta kinh hãi. “Tiểu thư...”

Cơ hội ngàn năm một thuở, đang có 1 vé ăn miễn phí sao lại từ bỏ, vả lại “đạo” vài vé đối chắc cổ nhân không nở trách phạt.

Lão bản thấy ta liền kêu tiểu nhị đưa bút viết cho ta. Khi ấy có một kẻ khách nhâm chén chân nói: “Một nữ nhân thì biết cái gì”

“Nữ nhân? Nữ nhân thì làm sao?” Ta định cất lời thì một giọng nói trầm bổng vang lên: “Cứ để nàng ấy viết”

Ta xoay người nhìn xem vị hảo hán nào nói giúp ta, ta hình hấn, hấn nhìn ta phi tiểu tựa tiểu. Trên tay hấn cầm một chiếc quạt có họa một cảnh đào. Một thân bạch y làm cả người toát lên vẻ tiêu diêu tự tại. Nhìn như là một kẻ thư sinh. Khi người thiếu niên ấy nói, không ai nói gì thêm. Tiểu nhị đã đưa trước mặt ta hai đôi liễn.

Ta liền viết:

Về trên: Tửu khách tửu lâu đồng tuý tửu

(Khách uống rượu trong quán rượu đồng thời say rượu)

Về dưới: Thảo nhân thảo họa hảo ngâm thi * (Câu này cũng không biết sao, xem đi xem lại thì thấy đã đọc qua trong truyện “Tuyệt thế mỹ phu nhân – Sở Sở” xuyên không nên cùng đạo ==)

Rồi ta viết thêm về khác:

Về trên: Triều triều triều triều triều triều tịch.

Về dưới: Trường trường trường trường trường trường tiêu.

Sau đó hướng lão bản nói: “Ta tài hèn sức mọn, chỉ sợ cười chê.”

Lão bản sau khi thấy về đối đó kích động, liền sờ vào nét chữ chưa ráo mực nói. “Không! Không! Rất tinh tế! Xin mời xin mời dùng cơm”

Đang cầm đũa định ăn cơm thì thấy vị thiếu niên kia đã ngồi đối diện ta. “Hôm nay cơ duyên, không ngờ một nha hoàn lại có kiến thức văn thi như thế, tại hạ khâm phục. Mong được biết chủ nhân của nàng”.

Thật ra ta không hay ho gì, vì tất cả là do ta đạo của cổ nhân mà thôi. Tại người xưa hay đề cao thi phú nên mới đối với ta như thế. Hôm nay ra đường, ăn mặc quần áo nha hoàn, mặt mày lấm lem vì không muốn gây sự chú ý. Thật sự hấn hỏi chủ nhân ta là ai, ta thật không biết bịa đầu ra cái chủ nhân đây.

“ Công tử quá lời, nếu công tử nói có duyên thì lần sau nhất định gặp lại, khi đó biết chủ nhân tiện nữ cũng chưa muộn.” Nói xong ta gấp thức ăn. Ôi đối quá rồi. Thấy ta cứ cắn cúi ăn mà không thèm nhìn hấn. Hấn cũng không biết nói gì khi ta có ý cự tuyệt như thế. Sau đó có một gã nào đó thì thăm vào tai hấn. Hấn nghe xong gấp đầu sau đó nói lời từ biệt ta. Ta ậm ừ cho qua, rồi hấn tiêu soái bước đi.

Ăn xong ta ra khỏi tửu quán, dẫn Tiểu Mai đi dạo thêm vài vòng. Đàng xa có một đám người ăn mặc kỳ quái đang diễn xiếc. Tiểu Mai kêu lên: “Tiểu thư, bọn người đó là người nước Ly quốc đang mại nghệ kìa”

Ta vội tiến gần xem, ta giật mình. Lý nào là vậy, trang phục và giọng nói khi họ trao đổi sao giống tiếng Cao Ly (Hàn Quốc) thế nhỉ? Có sự trùng hợp vậy chăng? Nguyên nhân do trước kia thường đi biểu diễn nhạc cụ dân tộc, có một thời gian ta công tác khá dài bên Hàn quốc nên tiếng Hàn quốc ta có hiểu biết. Nói ta giỏi phải không? Hi thành thật ngoài tiếng mẹ đẻ là tiếng Hàn là ngoại ngữ thứ 2 ta biết vì miếng cơm manh áo mà. Tiếng Anh ư? Nếu ta và một người nước ngoài trao đổi bằng Anh ngữ thì chỉ 1 câu “ ông nói gà bà nói vịt ” (==.==)

Ta đang suy nghĩ thì Tiểu Mai cất giọng “Tiểu thư! Mình về thôi. Nếu vương gia biết mình lén ra phủ thì có nước chết”

4. Chương 4

Thật may khi về phủ không ai phát hiện ra chúng ta, nói thế thôi trong phủ trăm người có khi họ còn không biết sự tồn tại của Viên Nguyệt ta.

Cuối cùng thì ngày ấy cũng đến, hôm nay vương phủ thật nhộn nhịp, người người ra vào. Ai cũng xinh tươi rạng rỡ vì vương gia ngoài tiếp sứ thần nước lân bang thì còn tiếp các vương tôn công tử, các quan viên trong triều. Nên các tỳ nữ ai ai cũng làm inh đẹp nhất rạng ngời nhất để có thể lọt vào mắt xanh các vị ấy.

Trong đại sảnh vương gia cao cao tự tại nâng rượu nói: “Hôm nay quý phủ được tiếp đón quý quốc thật làm cho bổn vương vinh hạnh”. Sau đó nâng rượu mời.

Ngồi bên trái là sứ thần Ly quốc, cười nói: “Mong hai nước giao hòa chi quý”

Sứ thần Ly quốc nói tiếp: “Nghe nói vương phủ vương gia hoa khôi trù dập, cực phẩm nhân gian, nay đã đến quý phủ. Không biết vương gia có cho tại hạ và mọi người cùng thưởng thức?”

“Nếu đã vậy thì xin thất lễ, “chưa nói xong thì một âm thanh kiều mị cất lên, Hồng Ngọc bước ra nói: “Vương gia xin cho thiếp thân mạo muội thể hiện”.

“Được! Bổn vương y chuẩn”

Ngồi bên phải vương gia là một thiếu niên một thân bạch y này giờ im lặng không nói gì từ phút giờ. Hắn là Mộ Dung Thanh Sơn. Con trai của thừa tướng đương triều, đương nhận chức Hình bộ thị lang và là bằng hữu của Thủy Vô Trần - Thất Vương Gia.

Hồng Ngọc không chỉ nổi tiếng vì vẻ đẹp “ngiên nước nghiêng thành”, mà còn có tài gảy tì bà, thông tường nhiều khúc hát và điệu múa Nghê Thường vũ y” (đây là điệu múa rất nổi tiếng của dương quý phi thời đường. nếu muốn biết thêm bạn có thể truy google). Vì nàng tài hoa thể nên được vương gia yêu thích.

Khi kết thúc điệu múa, tiếng tán thưởng không ngớt: “Quả là danh bất hư truyền, đa tạ vương gia cho ta mở rộng tầm mắt.”

Được xứ thần khen ngợi, Hồng Ngọc càng đắc ý. Xem ra địa vị nàng trong lòng vương gia tăng thêm một bậc vì làm người mở mào mở mắt với nước lân bang.

Vô Trần phát tay ra hiệu Hồng Ngọc lui sau đó nói: “Vậy còn ai có thể hiến vũ nữa không?” Vương gia vừa nói tất cả im lặng vì Hồng Ngọc múa quá ư xuất sắc nếu mà ra biểu diễn lúc này thì chỉ mờ nhạt làm cái bóng cho Hồng Ngọc mà thôi.

“Thiếp xin hiến mọn một chút tài nghệ, xin các vị chớ cười chê”. Tiếng nói trầm mà tĩnh, âm áp mà nhẹ nhàng. Tất cả quay đầu về hướng, chỉ thấy mi mục như họa, một thân mỹ như tranh bước ra. Tiêu diêu tự tại tựa tiên nữ thoát tục.

Tất cả điều ngờ ngẩn ngẩn. Mà Mộ Dung Thanh Sơn cũng có chút bất ngờ, không ngờ ngoài danh Hồng Ngọc còn có một mỹ nhân có thể sánh cùng nàng, không, phải nói là hơn. Mỹ nữa kia có phần hơn Hồng Ngọc về phong thái thoát trần. Hồng Ngọc có thể như thuốc độc mới gặp liền yêu, liền thích nhưng sẽ làm người ta mau chán, nhưng nàng, nàng ấy hấp dẫn người ta đến mê dại, đến không chớp mắt làm say đắm đến nồng nàn không dứt được, cứ âm ỉ, lặng lẽ.

“Vậy ngươi định hiến tài tặng gì” Vô Trần trầm giọng hỏi.

“Thiếp thân tài hèn sức mọn, qua điệu vũ mê hồn của Hồng Ngọc tỳ, thiếp thân thật không bằng, thiếp thân xin xướng ca một khúc ca”

Bài hát đương nhiên là một bài hát theo ngôn ngữ nước Ly quốc. “Định mệnh”

Đứng dưới sảnh cùng cây đàn ta bắt đầu đánh và hát.

“Em hứa với anh khi khoảnh khắc này không còn nữa

Một ngày kia nếu chúng ta còn gặp lại nhau

Em sẽ vứt bỏ tất cả để đứng bên anh

Để đi nốt quãng đường còn dang dở....

Thứ được gọi là định mệnh chúng ta chẳng thể nào chối bỏ

Liệu còn ngày nào đẹp như ngày ấy nữa không anh?
Anh là món quà lý diệu trên con đường mệt mỏi
Em sẽ để tình yêu chúng ta mãi luôn tỏa sáng
Sẽ nâng niu không để bụi mờ bao phủ
Dù giây phút gặp gỡ ngắn ngủi tựa như một cơn say
Nhưng nó đã mở cửa trái tim em và mãi òn nguyên ở đó
Chúng ta không thể giữ tình yêu này
Nhưng em không hề hối hận... vì trên đời này có gì là vĩnh cửu đâu anh.
Thứ được gọi là định mệnh chúng ta chẳng thể nào chối bỏ”
Khi tiếng hát lặng im thì một giọt nước mắt chảy xuống từ vị sứ thần nước Ly quốc kia. Mọi người dồn dập hỏi chuyện vì sao như thế.
Vị sứ thần bước gần đến Viên Nguyệt nói: “Lời hát. Ca từ thật lạ làm cho ta nhớ đến câu truyện xưa của ta, làm sống dậy kỷ niệm dường như đã quên. Ai đã dạy cho nàng lời hát ấy ?”
“Nguyên trước kia ta cùng phụ thân lưu lạc rày đây mai đó kiếm sống nên biết, đó chỉ là bài hát mà phụ thân sinh thời sáng tác thôi” Ta chỉ biết nói dối thế kia chứ không biết chứ không biết sao. Xin lỗi phụ thân tại thiên, hãy hiểu cho ta.
Lúc này ngoài vị sứ thần kia bất ngờ thì thất vương gia và cũng bất ngờ không kém. Nguyên lai hai người họ đều là sứ thần của Long quốc, thường giúp nhà vua tiếp đón ngoại ban nên tiếng Ly quốc đương nhiên bọn họ nghe biết và hiểu. Điều ngoài dự đoán là có một ca khúc có ca từ ý nghĩa như thế.

5. Chương 5

Đêm đã về khuya trong phủ giờ yên lặng như trước, ta dạo bước đến hoa viên, ta vẫn chưa quen việc nghỉ sớm thế này. Bước chân ta lại dừng lại. Bên trong đình đang có người. Dáng người rất quen, là vương gia sao, giờ này không chịu nghỉ ngơi mà lại còn uống rượu một mình và gì kia, hẳn đang khóc? Ta cứ đứng lặng im quan sát hần, ta không dám bước đến gần. Không nghĩ một người như thất vương gia lại rơi lệ, trong con người đen ấy như chất chứa nhiều tâm sự, nhiều nỗi buồn.

Hôm sau vương gia vào chầu sớm cùng sứ thần. Cam kết hòa hảo hai nước, không gây chiến tranh, cùng nhau phát triển.

Trên điện hoàng đế cất giọng nói: “Thất vương gia tiếp đón sứ thần tốt lắm, khanh không làm trẫm thất vọng”.

“Hoàng thượng quá khen, thần chỉ làm tròn chức trách của mình, nếu không còn gì thần xin cáo lui”

Nói xong Vô Trần xoay lưng bước đi. Vô Khuyết nhìn về bóng lưng Vô Trần thì thầm nói “Đệ vẫn còn trách trẫm ư?”

“Tiểu thư người thật giỏi. Tiểu thư....” Tiểu Mai cứ lú lú rú rú với ta từ tối hôm qua, ta thật nhức đầu. Nhưng sao âm thanh lại im lặng rồi?

“Người có công rất lớn! Người muốn ta ban thưởng gì?” Một âm thanh băng lãnh vang lên. Ta giật mình, vương gia ngài đừng làm người ta giật mình như thế chứ? Nhưng có mười lá gan ta cũng không dám nói.

“Người muốn bổng thưởng gì?” Vô Trần lặp lại.

“Ta thật không có công lao gì, thật không dám nhận ban thưởng” Ta nhẹ nhàng đáp lại.

“Thật không muốn” Hần nghi hoặc nhìn ta hỏi. Ta muốn gì ư? Trái tim của hần, tình yêu của hần? Nhưng ta làm sao đây? Mùa xuân năm sau là ta hết thời gian rồi, trong khi ta vẫn chưa một lần ngồi nói trò chuyện, chưa một lần bên nhau thoải mái một cách đúng nghĩa.

“Ta không cần ban thưởng, ta chỉ có mong muốn ngắm hoa đào nở....”

Hắn nhìn ta như muốn hiểu ta đang nghĩ gì, nếu là nữ tử bình thường khác, các nàng ấy chỉ muốn ngọc ngà châu báu hoặc muốn được thị tẩm. Còn nàng, chỉ đơn giản là một cái thưởng hoa thôi sao, hay còn mục đích gì khác.

“ tất nhiên là với ngài”

“ Được” ta muốn biết trong hồ lô nàng đang đựng thuốc gì.

Nhìn thấy rừng hoa đào, Liễu Viên Nguyệt đã hiểu tại sao núi này có tên là Đào Sơn. Vùng núi một nửa trũng xuống, nơi này có trăm ngàn gốc cây đào sinh trưởng, hoa đào nở rộ đương vào lúc đẹp nhất. Những khóm hoa nặng trĩu bên cạnh đám lá cây xanh mướt, cánh hoa cũng không giống nhau. Có “phương tiên loại hồng phấn”, lại có “bỉ tổ nhược duyên hoa”, màu hồng, màu trắng rồi màu sắc hỗn hợp, vô số chủng loại hoa đào trước mắt nhìn tựa như một dòng sông hoa. Nhìn thấy cảnh đẹp như thế, Liễu Viên Nguyệt bị cảnh đẹp trước mắt hút mất hồn, đứng bất động một chỗ, bất giác đọc:

Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiểu xuân (đông) phong. (*)

(Bài này là của Thôi Hộ - một thi sĩ đời Đường

Bài thơ “Hoa Đào” này được Cự Tản Đà - Nguyễn Khắc Hiếu dịch nôm như sau:

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này,

Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây.

Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá,

Hoa đào còn bốn gió xuân đây.

(*) Bút tích bằng chữ Hán trên là Xuân Phong, vì theo các nhà luận bàn cho biết thì Thôi Hộ viết bài thơ này trong tiết Thanh Minh, là mùa Xuân, nên có thể đây là gió Xuân từ phương Đông thổi về, do vậy Xuân hay Đông phong là tùy thiên ý của từng người khi đọc thơ Thôi Hộ vậy.

Đây là chuyện kể về chàng thư sinh Thôi Hộ thời Đường, sau khi thi trượt, buồn nên bỏ đi hoang trong rừng, khát nước bèn ghé một ngôi nhà gỗ cửa xin nước uống...

Uống xong, không còn có gì lưu lại nên Thôi Hộ cáo từ ra về.

Năm sau, cũng tiết Thanh Minh, nhớ lại chuyện cũ, Thôi Hộ trở lại vườn đào năm xưa thì thấy ngôi nhà khóa cửa im lìm, bèn đưa bút đề lên cánh cửa bốn câu thơ trên.)

Ta nhìn sang chợt thấy ánh mắt hắn nhìn ta. Ta chợt dạ quay sang hướng khác như ta đã làm chuyện gì sai, không dám đối mặt trực diện với hắn, ta không phủ nhận hắn thật tiêu soái, thật mỹ đôi khi làm người đối diện mất hồn vì vẻ ngoài của hắn. (có khi nào Nguyệt tỷ thành bại tướng của thất vương gia không nhỉ?)

Ta thấy mắt tự nhiên liền ho nhẹ, sau đó quay sang hỏi hắn: “Sao ngài biết một nơi thế này?”

Hắn nhìn ta rồi nói: “Nơi đây là đất của bốn vương, tất cả đào ở đây đều do ta sai người trồng. Trước kia nó rất quan trọng với ta nhưng giờ không còn nữa, nếu ngài thích ta sẽ ban tặng cho ngài”. Giọng nói hắn có vị chua xót.

Ta vội xua tay nói: “Đa tạ hảo ý của vương gia ta thật không dám nhận”.

Hắn không nói gì cứ nhìn về khoảng không phía trước, như đang suy nghĩ điều gì. Nhìn vườn đào xinh đẹp này, ta biết người trồng đào rất chăm chút, rất yêu thương. Điều gì đã khiến cho hắn không cần nó nữa. Chúng ta không ai nói với ai cả, tất cả điều theo đuổi ý nghĩ riêng của từng người.

Hôm nay xuất hành đi dã ngoại, chỉ có 4 người, ta, Tiểu Mai, vương gia và hộ vệ Hắc Phong. Lúc trước khi đi ta nói sao không đem thêm nhiều người, hẳn bảo như thế sẽ làm mất tự nhiên với lại thân thủ hẳn cũng không tệ và bên người lại có Hắc Phong, người mà hẳn tin tưởng nên không cần lo ngại.

6. Chương 6

Rừng đào này ta đã bỏ biết bao nhiêu kỳ vọng, biết bao công sức chỉ mong thấy nụ cười của nàng chỉ vì ta biết nàng rất yêu thích hoa đào.

Ta sẽ đưa nàng đến cảnh bồng lai này, cho nàng sự ngạc nhiên. Ta thích nhìn thấy khuôn mặt vui sướng của nàng. Ta sẽ bảo vệ nàng, cho nàng hạnh phúc, nàng sẽ sinh cho ta những đứa con xinh xinh. Chúng ta đời đời kiếp kiếp bên nhau. Còn hạnh phúc gì hơn thế nữa. Nhưng hết thật rồi, còn đâu mong ước, còn đâu kỉ niệm.

Nhớ năm đó phụng mệnh hoàng huynh đi xứ, ta quyết định đi xứ lần này ta sẽ chính thức đem nàng về phủ làm phi, nhưng khi trong cung đến ngày tuyển tú nữ, nàng lại vội vàng quên hết những lời thề mà vào cung. Được hoàng huynh sủng ái, lập làm quý phi. Ta ngày đêm trở về thì sét đánh bên tai, ta vội chạy vào cung. Thấy nàng một thân diễm lệ, ta vội ôm bờ vai nàng nói: “Hoàng huynh ép buộc nàng phải không? Nói! Nói ta biết đi”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, hoàng đệ không biết hậu cung không cho phép nam nhân lui tới ư?” Nàng vội hất tay ta và lạnh lùng nói.

Ta đã không còn tin cái gọi là thủy chung son sắc, cái gọi là tình yêu. Thì ra nữ nhân chỉ có vậy. Sau cái ngày vào cung, ta lê la tầu lầu khách đêm. Uống cho quên hết, nhưng uống rượu quên sâu càng sâu thêm.

Ta lúc nào đã ở tây viện? Bên cạnh ta một mỹ nhân mỹ lệ đang say giấc. Hừ! ta ghê tởm nữ nhân. Ta dung hết sức đẩy nàng ra xa và quát:

“Kỹ nữ xấu xa! Dám câu dẫn bốn vương”

Nàng thức dậy, nhìn ta với cặp mắt ngập tràn nước mắt, ủy khuất nói: “Kỹ nữ thì sao? Kỹ nữ cũng là người! cũng có quyền được yêu.”

“Kỹ nữ vẫn là kỹ nữ. Cái gì là thanh cao? Cái gì mà bán nghệ không bán thân. Toàn bịa đặt, phụ nữ là công cụ ấm giường nam nhân mà thôi. Thật nực cười, đàn bà chỉ cần có tiền, chỉ cần vương vị, chỉ mong hóa thành phượng hoàng, người đừng si tâm vọng tưởng”

Ta biết ta không nên trút giận vào nàng, làm nàng tổn thương. Hôm qua khi từ hoàng cung về ta lại ra đình hóng gió bỗng nghe có tiếng hát ngân nga, thì ra là nàng.

Không ngờ trong buổi yến tiệc chiêu đãi sứ giả Ly quốc nàng lại hát ra những giai điệu ca từ ấy. Thật sự trên đời có tình yêu như bài hát ấy không? Ta nói muốn ban thưởng cho nàng, nàng lại không cần gì chỉ muốn ngắm hoa đào. Trong lòng ta chợt thấy khó chịu, nhưng sao ta vẫn đưa nàng đến nơi đây. Có lẽ do ta có lỗi với nàng ấy.

“Thả điều không?” Ta giật mình quay sang thì thấy nàng ấy cười, đôi mắt trong veo không nhiễm bụi, ta có chút thất thần.

“Đừng buồn nữa, ta không biết ngài buồn gì, nhưng đến nơi đẹp thế này thì vui chơi thỏa thích. Nếu vẫn buồn bực trong lòng, hay tâm sự cho ta. Dù ta không cho ngài được lời khuyên nhưng ta sẽ lắng nghe ngài nói”

Nàng cự nhiên dám nói chuyện với ta như thế? Ta chưa kịp dạy dỗ nàng thì nàng liền dúi vào tay ta cái con gọi là điều.

“Thả đi” nàng thúc giục.

“Thả làm sao?” Ta thấy mình thật lạ, định dạy dỗ nàng thế mà lại quên mất, rồi bị nàng cuốn theo lúc nào không hay.

“Cao! Cao hơn nữa! Nó sắp rớt rồi kìa” nàng cứ lơ nhèo bên tai ta, làm ta cứ căng mắt mà điều khiển con điều kia. Hahaha! Nàng cười, thật tự nhiên, ta bất chợt cười. Nàng nhìn ta: “Ta thích ngài ngầu thế”

Ta sững sờ, sau đó nàng sờ vào mặt ta: “Ngài không mệt mỗi sao? Sao không gỡ bỏ cái mặt nạ lạnh lùng đó, ngài vốn không như vậy đúng không?” ta xoay người: “Làm càng, trở về thôi trễ lắm rồi”

Từ khi trở về ta không gặp vương gia nữa, thật buồn chết đi được mà! Ta lại không có cơ hội trốn ra khỏi phủ. Ta cứ ăn rồi ngủ, Tiểu Mai chăm sóc ta thật béo tốt. Ta cứ nghĩ không biết Tiểu Mai xem ta là người hay Trư nữa.

Ta đang ngồi trong đình hóng mát, sẵn tiện luyện tay nghề ta lấy chiếc đàn tranh, đàn một bài Cao sơn lưu thủy – Bá nha *

“Âm điệu của đàn tranh réo rất bi thương. Ta như thấy được núi cao nước chảy. Không biết nếu hợp tấu với tiếng sáo sẽ ra sao? Nghe xong thấy thanh thản” Giọng nói trầm ồm, ta ngược nhìn. Một thân bạch y, tay cầm một chiếc quạt vẽ một cảnh đào. “Có thể cho tại hạ hỏi khúc nhạc kia tên gì không”

“Cao sơn lưu thủy” ta cất giọng nói: “Tham kiến Hình bộ đại nhân”

“Hay ột khúc Cao sơn lưu thủy” vừa nói xong Mộ Dung Thanh Sơn ngồi đối diện ta. “Nàng cứ gọi ta là Thanh sơn”

“ Ta nào dám tùy tiện gọi tục danh đại nhân, nếu ngài không thích ta gọi ngài là Mộ Dung công tử vậy”

“Cứ theo ý nàng” rồi hần tiếp: “từ ngày nghe hiền ca ta cứ thấy nàng quen thuộc, lần này gặp tại đây ta mới biết nguyên nàng là cô nha hoàn ở tửu l mỗi lần gặp nàng, điều làm ta bất ngờ”. Mộ Dung Thanh Sơn nhìn nàng mỉm cười nói: “Âu cũng là duyên phận, nhưng tiếc...” nàng là hoa có chủ, nói đến đó, Mộ Dung Thanh Sơn không nói tiếp.

Ta biết Mộ Dung Thanh Sơn muốn nói gì nhưng ta cứ im lặng. Sau một hồi ta hỏi: “Mộ Dung công tử hôm nay đến đây có công việc gì không?”

“Không! Ta với Vô Trần là bằng hữu quen biết nhau từ nhỏ, ta đến thăm hần. Nhưng hần có việc nên ta đợi hần ở đây”

Bằng hữu từ nhỏ? Vậy Mộ Dung Thanh Sơn ắc biết chuyện Thất vương gia nhưng ta làm sao biết thông tin từ Mộ Dung Thanh Sơn đây?

Sau đó chúng ta nói xã giao vài câu rồi ta cáo lui. Làm sao tiếp cận được Mộ Dung Thanh Sơn đây. Ta không thể quá thân mật nói chuyện với hần nhiều vì thời cổ đại này không cho phép điều đó.

“Tiểu thư! Năm ngày nữa là tết nguyên tiêu rồi, em thật muốn ăn chè trôi nước”

Chú thích:

Đàn tranh

“Cao sơn lưu thủy” gắn liền với điển tích Sở Bá Nha-Chung Tử Kỳ. Tương truyền, hơn hai nghìn năm trước Bá Nha hay đàn bản “Cao sơn lưu thủy”, nhưng chỉ có một mình Chung Tử Kỳ biết thưởng thức. Một lần Bá Nha gảy đàn, chí tại non cao, Tử Kỳ liền bảo “Thiện tại hồ cổ cầm, nguy nguy hồ nhược Thái Sơn” (Đánh đàn hay thay, vơi vơi tựa Thái Sơn). Bá Nha chí tại vực sâu, Tử Kỳ nhận ngay ra rằng “Đằng đằng hồ nhược lưu thủy” (Cuồn cuộn như nước chảy).

Khi Tử Kỳ lâm bệnh chết, Bá Nha chỉ gảy đàn thêm một lần duy nhất trước mộ người tri âm rồi đập đàn vào tảng đá, không bao giờ cầm đến cây đàn nữa.

Bản “Cao sơn lưu thủy” lưu truyền ngày nay chủ yếu là bản do Xuyên Phi đời Thanh gia công và phát triển, được Đường Di Minh đời nhà Thanh ghi lại trong “Thiên văn các cầm phổ” (năm 1876). Ông đã hết sức phát huy các thủ pháp cổn, phát, xước, chú, khiến hình tượng núi cao, nước chảy thêm rạng rỡ, nên mới có danh xưng “Thất thập nhị cổn phát lưu thủy”.

Bản nhạc này được phân thành 9 đoạn và một vĩ thanh, cụ thể là 4 bộ phận lớn: khởi, thừa, chuyển hợp. Phần khởi (đoạn 1 đến đoạn 3), thông qua giai điệu thâm trầm, hồn hậu, uyển chuyển và âm bội sáng rõ,

đã biểu hiện được những cảnh tượng kì diệu của núi cao trùng điệp, suối chảy khe sâu một cách rõ ràng, tươi sáng.

Phần thừa (4 và 5), dàn trải không dứt, giai điệu đậm màu sắc ca hát, giống như những giọt nước chảy trong khe suối tập hợp thành dòng nước mạnh. Phần chuyển (6 và 7), nhờ vào khúc điệu có thứ tự bội âm đi xuống và âm giới của 5 thanh đi lên, âm hóa với xung động mạnh, kết hợp với các thủ pháp cổn, phất, như một dòng thác chảy ào ạt xuống, dồn vào sông biển cuộn trào sóng lớn. Phần hợp (đoạn 8 và vĩ thanh), vận dụng một phần âm điệu của phần thừa và phần chuyển tạo thành hiệu quả hô ứng, tạo nên dư âm như sóng trào trên sông biển, khiến người nghe có thể cảm nhận dư vị hết sức ngỡ ngàng và thú vị.

Thời nhà Đường, “Cao sơn lưu thủy” phân ra thành hai khúc, không phân đoạn. Đến thời Tống lại phân cao sơn thành 4 đoạn, lưu thủy thành 8 đoạn, thiên về lưu thủy, khiến cho người nghe có cảm giác biển lớn đang vỗ sóng bên tai, âm vang mãi không thôi.

Lưu thủy hữu tình

Lắng nghe khúc nhạc, nếu thật sự không nhập tâm và tinh tế thì chúng ta không thể thấy hết cái hay cái đẹp của nó.

Khúc nhạc bắt đầu bằng những thanh âm nhẹ nhàng và chậm rãi. Tiếng đàn đưa ta đến một không gian cao, rộng và thoáng dang và mơ màng. Ta như thấy lại hình ảnh Bá Nha năm nào đang đưa người theo điệu nhạc, đôi mắt nhắm lại và mơ về một nơi xa nào đó. Chỉ có đôi tay người nghệ sĩ lướt nhẹ trên phím đàn khi trầm khi bổng, đặt dịu, êm ái. Xung quanh là con sông chảy hiền hòa ôm vào lòng nó những dãy núi mù sương... Có lẽ đây là không gian mà ta gọi là “Cao sơn”.

Rồi bỗng nhiên, nhịp đàn nhanh dần, réo rắt những dịp dồn dập nhau. Tưởng chừng như cả trái tim người nghệ sĩ cũng rung lên với nhịp thở gấp gáp. Ta lại như thấy mình giữa một khung cảnh sơn thủy hữu tình, một ngọn núi xa xa, một dòng thác chảy mạnh mẽ. Dòng nước cuộn sóng tung bọt trắng xóa. Con nước chảy từ trên cao hòa mình vào dòng nước lớn. Khung cảnh ấy có thể hình dung là “lưu thủy”. Kết lại bản nhạc vẫn là những điệu âm réo rắt rồi nhỏ dần nhỏ dần như dòng chảy đang dần về một nơi xa lắm.

Bản nhạc không chỉ hay ở giai điệu mà còn đẹp như một bức tranh hữu tình. Đôi khi giữa dòng đời hối hả, dành ra một khoảng để lắng nghe “Cao sơn lưu thủy”, ta lại thấy tiếng đàn như rót vào tim những thanh âm trong trẻo nhất. Một chút gì đó hoàn toàn thanh khiết không vướng bụi trần. Đó là tinh hoa của trời đất, của tình người tri cố, của những tâm hồn cô độc tìm thấy nhau giữa cuộc đời nhiều oan trái. Để rồi mỗi sáng thức dậy sẽ lại thấy lòng mình thanh thản và nhẹ tênh. Và lại thấy như có tiếng đàn vẫn réo rắt, du dương ngay trong chính tâm hồn mình...

7. Chương 7

“Tiểu thư xong chưa?” Tiểu Mai cứ lải nhải bên tai ta câu đó. Vì muốn biết Mộ Dung Thanh Sơn thường bình tiêu khiển hay nghỉ ngơi ở đâu, ta liền kêu Tiểu Mai điều tra. Nha đầu này giờ thật cả gan, dám trao đổi điều kiện với ta chứ. Bởi vì điều kiện đó mà ta đang ngồi trong bếp vương phủ nấu chè trôi nước. Chè trôi nước ư? Dễ dàng mà, nguyên liệu cũng đơn giản ta nhớ không lầm thì công thức thế này: 4 chén bột nếp, 1 chén bột gạo, 1 gói đậu xanh cà, 1 bao đường thẻ, 1 củ gừng, muối, nước cốt dừa, bột mì, mè... ta hì hục vật lộn với chúng.

“Tiểu Mai chỉ muốn ức hiếp ta thôi, muốn ăn chè ra ngoài mua là được rồi, cần chi ta”. Ta vừa nặn vừa nhào bột nói với Tiểu Mai.

“Tiểu Mai chỉ thích tiểu thư làm thôi” Nàng thích thú nói. “Nếu vương gia ăn chè tiểu thư nấu nhất định sẽ đòi ăn hoài như em mà thôi. Hì hì”

“Ta thật sự nấu ngon vậy sao”? Lời Tiểu Mai nói làm ta nhớ đến mẹ già của ta: “Con đường ngắn nhất đến trái tim là qua dạ dày” Nhưng hơi ới! Ta chỉ biết làm trứng rán thôi. Nghĩ đến đó ta thật không muốn nghĩ nữa. Hì hì. Ta lấy tay lau mồ hôi, cuối cùng thành quả cũng thành, ôi mẹ già ới, nếu người thấy con làm được nồi chè trôi nước chắc người vui lắm. Dù nó không đẹp, hơi méo mó nhưng quan trọng là chất lượng

mà. Đây nè! Sau này đừng có mà kêu ta nấu nữa nhé. Quay sang bàn ta suất đánh vỡ chén chè. Tiểu Mai đầu! Ta có hoa mắt ư? Ách! Sao vương gia ngồi đây.

Nguyên hấn vừa làm xong việc thì trời đã khuya, thấy bụng đói. Định xuống bếp kêu hạ nhân làm chút thức ăn. Thì thấy nàng ấy đang lui hui nấu gì đó, nên mới ngồi vào bàn. Nguyên lai nàng nấu chè, thấy biểu hiện của nàng biết nàng ngạc nhiên lắm.

Ta ho nhẹ nói: “Bổn vương đói bụng” không đợi Viên Nguyệt đưa chén, hấn đã đỡ lấy chén nàng từ trong tay. Nhìn thấy mấy cái viên hình dạng kỳ quái, không đồng đều, mảy hấn nhú lên. Hiểu được suy nghĩ của hấn Viên Nguyệt nói: “Vương gia.. để ta kêu người hầu làm người vãi món thức ăn khác nhé”

Ta đưa tay định thâu chén lại thì hấn bảo: “Không cần làm phiền thế”

Ta quan sát thấy hấn dùng muỗng múc “viên chè” ăn. Ta hỏi: “Vương gia ngài thấy sao?” Không tiếng trả lời. Hắc hắc chắc đang thưởng thức, ta đã nói mà không nên nhìn bề ngoài, quan trọng là cái chất lượng. Ta thấy hấn vẫn im lặng. “Vương gia ngài thấy sao?”

“Nước...”

Thật mất mặt mà, món ăn đầu tiên ngoài trướng rán lại có thể làm người khác mắc nghẹn. Chưa lấy được thiện cảm của hấn vậy mà giờ lại như thế. Ôi thất bại rồi, lại mất điểm rồi.

“Tiểu Mai, lúc đó người đi đâu” ta giận cá chém thớt, chất vấn Tiểu Mai. Nếu lúc đó có Tiểu Mai thì vương gia không ăn chén chè đó rồi.

“Tại ta thấy tiểu thư lâu quá, nên về phòng lấy ít trái cây ăn”. Tiểu Mai cười lấy lòng: “Người đừng giận, tối mai chúng ta đi hội hoa đăng. Mộ Dung công tử năm nào vào hội hoa đăng chỉ đi 2 chỗ thôi. Thứ nhất du thuyền trên Tây hồ du ngoạn, nơi thứ hai Mộ Dung Thanh Sơn đến là Túy Tiên Lầu nghe kể truyện, uống rượu.

“Nhưng tiểu thư, lần này sao chúng ta có thể ra ngoài”.

“Yên tâm đi! Ta đã có cách” ta nhìn Tiểu Mai cười.

Do biệt viện của ta ở nơi hẻo lánh và ít được quan tâm nên thường không người lai vãng. Đó cũng là điều tốt, trời đã tối là thời cơ ta ra tay. Chúng ta lần này mặc quần áo gia đình sau đó ta quan sát rồi nói với Tiểu Mai “thiên thời địa lợi nhân hòa” ta điều có đủ. Nhanh lên trèo cây thôi”. Tường ở vương phủ cũng cao lắm mà Tiểu Mai yếu ớt không để giúp ta leo lên. May mà bên cạnh tường có một cây hồng, nên ta định trèo lên cây hồng rồi lách đến thành tường.

“Tiểu thư em sợ lắm” Tiểu Mai run rẩy nói.

“Đừng sợ Tiểu Mai, cố lên. Em xuống trước đi, ta nắm tay trì em lại cho. Nếu không được ta cho ở nhà” Ta vờ nói làm Tiểu Mai gật đầu làm theo. Khi nàng chạm đất ta nói: “Ổn không Tiểu Mai”

Không tiếng trả lời ta sợ hãi, liền nhảy nhanh xuống, ui, hén là không dập rặng chỉ có dập mông thôi. Ta xoa xoa mong nói: “Tiểu Mai! Sao em không trả lời ta?” ta nhìn sang thấy Tiểu Mai ngồi bất động ta liền nhìn theo hướng mắt Tiểu Mai.

“Hồng hạnh xuất tường” một giọng quen thuộc vang lên.

“Mộ Dung Thanh Sơn” rồi ta nhìn sang người kế bên. Trời Vô Trần là Vô Trần.

Hôm nay tết nguyên tiêu, trăng tròn lung linh, Mộ Dung Thanh Sơn cùng Vô Trần đi dạo mát nói chuyện phiếm thì thấy hai bóng đen lấp ló. Nên đứng quan sát, ai cả gan dám lén lút không ngờ lại là Viên Nguyệt.

“Sao nàng lại ở đây, còn ăn mặc thế kia” hấn trầm giọng hỏi.

Ta thật không biết giải thích sao, để tiện đi lại ta cùng Tiểu Mai mặc quần áo gia đình vì mặc quần áo nha hoàn là thân nữ ta sợ sẽ gặp nguy hiểm, an toàn là tốt nhất. Ta nhìn hấn ỷ khuất nói “Thật ra không như Mộ Dung công tử và Vương gia nghĩ đâu, hôm nay tết nguyên tiêu, mà Tiểu Mai muốn ra ngoài xem hội hoa đăng nên ta mới làm vậy”

Tiểu Mai nhìn ta rồi hiểu: “Vương gia xin trừng phạt nô tì, vì thương nô tì nên tiểu thư làm vậy” Tiểu Mai khóc lóc dập đầu. Ta thăm thở dài ủy khuất cho người rồi

“Thôi đi! Mau thay quần áo bình thường nhưng đơn giản thôi”

Không ngờ trong họa được phúc, Không ngờ vương gia dẫn chúng ta đi xem hội hoa đăng, thật không ngờ dù qua bao nhiêu thời gian thì hoa đăng người xưa cũng giống như thời hiện đại. Ta ngơ ngẩn lạc vào thế giới của những sắc màu, thời gian như ngừng lại ta như đắm chìm vào thế giới lung linh ấy.

“Chiếc đèn này thật đẹp. Không cái này đẹp hơn” Ta chạy qua các hang này đến các hang khác. Đèn đủ chủng loại đèn màu sắc, có đèn người ta còn viết thơ trên đó.

Tiểu thư đăng kia có lẽ đối đèn kia, chúng ta lại xem đi” ta gật đầu theo Tiểu Mai.

“Nhị vị khách quan! Cứ hằng năm vào lễ hội hoa đăng, bốn tiệm luôn mở trò chơi “đối đèn” nếu vị khách nhân nào có câu đối hay, bốn tiệm sẽ tặng một cặp đèn uyên ương xem như chúc năm mới sớm có giai ngẫu. Chủ đề cuộc thi lần này nói về phạt, xin mời hạ bút”

Sau đó chủ tiệm mang phần thưởng treo lên. Cặp đèn có vẽ đôi uyên ương thật đẹp, cặp đèn đó có câu: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

Thấy ta ngơ ngẩn nhìn, Mộ Dung Thanh Sơn nói: “Để ta lấy tặng nàng”

Ta nhìn về Vô Trần hần chỉ yên lặng không nói gì, ta biết hần đang quan sát ta. “Không! Công tử để ta” ta vội xua tay nói, nếu để Mộ Dung Thanh Sơn làm vậy thì sẽ gây hiểu lầm dù đó là thành ý tốt.

Vị chủ tiệm tươi cười hơn hờ đưa giấy viết cho ta, ta viết:

Tùng thanh, trúc thanh, chung khánh thanh, thanh thanh tự tại.

Sơn sắc, thủy sắc, yên hà sắc, sắc sắc giai không.

“Hay cho câu thanh thanh tự tại sắc sắc giai không” chủ tiệm không ngớt lời tán dương.

Và mọi người hần đã biết kết cục sao rồi. Ta hỷ hửng cầm 1 chiếc đèn Tiểu Mai, một chiếc cho ta. Mộ phạt xin cổ nhân đừng trách phạt con ^^~

Mục đích chuyến đi này ta chỉ muốn gặp Mộ Dung Thanh Sơn để hiểu hơn về thất vương gia thôi nhưng không ngờ chuyện ra thế này. Hazzz số ta thật số con rệp mà, thôi đành hẹn khi khác vậy.

Tiếng trống tiếng kèn náo nhiệt từ xa truyền đến, thì ra là múa lân, ta vội nắm tay Tiểu Mai xem. Chen chút vào dòng người xô đẩy, đám rước thật có nhiều người xem. Ta thật vất vả, ta sợ lạc nên nắm chặt tay Tiểu Mai. Nhưng ta thấy thật kỳ lạ, quay người lại thì thất vương gia. Ta đang nắm tay thất vương gia.

“Nàng dẫn bốn vương đi đâu?”

Ta chưa kịp giải thích thì có ai đó xô đẩy ra là ta loạng choạng ngã vào người hần, thì ra bờ ngực hần lại ấm áp thế này. Ta vội ổn định lại người lạ thì thấy Tiểu Mai và Mộ Dung Thanh Sơn đến.

“Tiểu thư tự nhiên kéo tay thất vương gia chạy đi làm em sợ phát khiếp”

Ta xoay mặt đi như che giấu khuôn mặt đang ửng hồng, ta có làm gì sai chứ. Ta không quay lại nói: “Ta khát, kiếm chỗ nào nghỉ chân chút”

Chú thích :

1. Bánh trôi nước :

2. Tết nguyên tiêu:

Tết Nguyên Tiêu là một trong những lễ hội truyền thống có từ ngàn xưa, vì Nguyên Tiêu rơi vào ngày trăng tròn đầu tiên của một năm, nên còn được gọi là “Nguyên Tà”, “Nguyên Dạ” hay “Thượng Nguyên”, còn ở ta mọi người quen gọi đó là “Rằm Tháng Giêng”.

Theo sử sách và truyền thuyết, Nguyên Tiêu khởi nguồn từ thời nhà Hán, nhưng chúng thực sự phát triển và trở thành ngày hội lớn của dân gian từ thời nhà Đường.

Một trong những hoạt động sôi nổi nhất trong ngày Nguyên Tiêu và được duy trì đến tận bây giờ là Hội Hoa Đăng, một lễ hội có xuất xứ từ đạo Phật.

Sau khi Phật giáo du nhập vào Trung Nguyên, để tỏ lòng thành với Phật, Hán Minh Đế (năm 25-75) hạ chỉ cứ vào ngày rằm của tháng đầu năm là phải thắp nến trong cung và các nhà chùa để “dâng Phật”, sau dần trở thành Hội hoa đăng trong dân gian. Đến thời Đường Huyền Tông, hội hoa đăng từ kinh thành Tràng An lan rộng ra và cuối cùng biến thành ngày hội truyền thống của cả nước. Ngay từ thời đó, Hội hoa đăng đã có quy mô đáng kể và xuất hiện nhiều kiểu đèn khác nhau, có hình vật nuôi, có đèn kéo quân, có nơi còn trồng hàng trăm ngọn đèn lên nhau thành những giàn đèn cao đến 150m, rộng bằng 20 gian nhà.

Hội hoa đăng ngoài treo đèn còn có hoạt động “Đố đèn”, nghĩa là người làm đèn viết hoặc dán lên mặt đèn những câu đối hoặc lời thơ để thách đố mọi người, bên cạnh đó còn có cả múa lân, múa rồng, đua thuyền, đi cà kheo và múa tập thể... không khí náo nhiệt của ngày hội đầu xuân không kém gì mấy ngày Tết Nguyên Đán.

Ngoài vui chơi giải trí, người Trung Hoa còn có tục truyền ăn bánh “Nguyên Tiêu”. Bánh Nguyên Tiêu rất giống với bánh trôi của ta, nhưng cách làm lại khác: nhân bánh được cán mỏng và cắt miếng, sau cho vào chiếc sàng rung trong có chứa sẵn bột gạo nếp, rung đến đâu bột nếp bám đầy nhân đến đó cho đến khi vè thành chiếc bánh tròn, cỡ bằng quả bóng bàn. Cứ vào ngày này, nhà nhà đều có bánh Nguyên Tiêu, giống như chiếc bánh chưng xanh của ta trong dịp Tết vậy.

Khi nói về bánh “Nguyên Tiêu”, truyện kể rằng thời Hán Vũ Đế có một cung nữ tên là Nguyên Tiêu đã qua nhiều Tết mà không được đoàn tụ với gia đình, vì buồn cho số phận nên đã tìm đến một cái giếng toan kết liễu cuộc đời. May thay, cô gái được Đông Phương Sóc, viên sủng thần của Hán Vũ Đế cứu sống. Để thỏa lòng cô gái, Đông Phương Sóc nghĩ ra một kế: Ông bày một bàn bói quẻ trên phố Tràng An, tất cả những người đến bói đều nhận được một quẻ ghi dòng chữ “16 tháng giêng sẽ bị lửa thiêu”, rồi tối ngày 13 tháng giêng sẽ có một tiên nữ áo đỏ giáng trần để hỏa thiêu Tràng An, mọi người muốn sống, hãy tâu lên nhà Vua để tìm cách thoát nạn.

Được tin thần hỏa sẽ đốt thành Tràng An, Hán Vũ Đế vội triệu mưu sĩ Đông Phương Sóc đến để bàn cách đối phó, Đông Phương Sóc vờ nghĩ một lúc rồi tâu với Vua: Nghe nói thần lửa rất thích ăn bánh trôi, trong cung có Nguyên Tiêu khéo tay có thể giao cho cô làm bánh, đồng thời lệnh cho dân Tràng An đến ngày đó mỗi nhà treo trước cửa chiếc đèn lồng đỏ, để Ngọc Hoàng tưởng dưới trần đang bị lửa thiêu. Để tặng công làm bánh dụ lửa thần, nhà vua đã cho Nguyên Tiêu về đoàn tụ với gia đình, còn người đời để ghi ơn “đẹp nạn hỏa” của cô gái mà đặt cho chiếc bánh trôi và ngày rằm tháng giêng cái tên “Nguyên Tiêu”, đồng nghĩa với “Tết đoàn viên” hay “Tết tình yêu”.

8. Chương 8

Trước kia khi ta còn sống dưới cái tên Liễu San San, trước khi Thương Hạnh và ta bên nhau ta chưa bao giờ cùng Thương Hạnh thưởng hội hoa đăng lần nào. Vì khi ta nói muốn đi xem hoa đăng, Thương hạnh điều bận, vì công việc quá nhiều và nhiều cái lý do khác... và không quên hứa lần sau sẽ bù đắp cho ta. Cho đến bây giờ ta mới thật sự hiểu nguyên do vì sao, đôi khi ta thấy đàn ông thật ích kỷ, nếu không yêu sao không dứt khoát, dù nó làm ta đau biết dường nào nhưng còn hơn cứ canh cánh, cứ hy vọng và cuối cùng là sụp đổ. Rồi họ nói một câu thật nhẹ nhàng: “Anh xin lỗi”.

Đến bây giờ ta không hiểu hẳn – Vô Trần, nhưng ta biết trong đôi mắt kia chứa đầy tâm sự, chứa đầy nỗi buồn cùng ưu uất. Đôi khi ta tự hỏi, vô tình hay duyên nợ ta sống và tiếp tục với sinh mệnh của Liễu Viên Nguyệt. Ta chỉ biết chúng ta cùng là những kẻ cô độc trong thế gian này.

Cả bốn người chúng ta ghé vào một khách điểm uống trà. Bên trong khách điểm rất đông người, nhìn qua điều biết là những người văn nhơ tao nhã có học thức. Tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe một vị huynh đài thao thao bất tuyệt bàn luận về “Nữ nhân chuyện tình”. Chúng ta cũng chăm chú hướng về vị huynh đài ấy: “Ta thấy nữ nhân thật không có gì tốt, chỉ biết ngồi ở nhà mà đợi tiền của chúng ta. Không có chúng ta, bọn nữ nhân đó không biết sẽ ra sao”. Rồi hắn cất giọng nói: “Nguyên ta có một vị bằng hữu, suốt ngày buôn bán nơi xa, hắn có một người vợ cực kỳ xinh đẹp. Hắn rất yêu cô vợ đó và quyết không nạp thêm thê thiếp. Nhưng có một lần hắn phải đi buôn xa kinh thành, ước chừng 2 tháng về nhưng do mồn

mỗi nhớ thương sợ vợ buồn tủi nên lặn lội ngày đêm trở về, khi hần về nhà bất ngờ thấy sự lang chạ của người vợ. Vì thế đừng nên chỉ khư khư ôm lấy một vợ mà sinh ra hư hỏng, thế nên chúng ta nên chúng ta có quyền ‘năm thê tứ thiếp’.”

“Đúng! Nói chí lý” Có vài vị khách nhân tỏ vẻ đồng tình.

“Sai! Vị huynh đài nói không đúng” Ta bất bình lên tiếng. Vô Trần và Mộ Dung Thanh Sơn đồng loạt nhìn ta, còn Tiểu Mai thì sợ xanh mặt. “Tiểu thư...”

Ta không nói gì, chỉ ra ta với Tiểu Mai là không sao. Ta đứng lên nói tiếp

“Nếu vị huynh đài có suy nghĩ như thế thì cái sự hiểu biết của ngài vẫn chưa tinh thông”.

“Hừ! Ta cứ nghĩ là ai thì ta là một tiểu cô nương! Vậy cô nương nói ta sai chỗ nào?” Hần nhìn ta khinh bạc phe phẩy quạt nói. “Nếu người nói ta nói không đúng thì nói xem, ta sai chỗ nào... và nếu không được thì...” rồi hần cười lớn. Haha..

Ta liếc nhìn xung quanh nói: “Kỳ thực trên đời ra cái gì cũng có tính hai mặt của nó. Ta đồng ý với huynh vẫn có một số phụ nữ không tốt như huynh vừa kể, nhưng đó chỉ là số ít mà thôi. Từng có câu ‘sau lưng người đàn ông thành công luôn là một người phụ nữ’ nếu không có phụ nữ quán xuyến sắp xếp công việc hợp lý, làm việc gì cũng phải chu đáo trong nhà thì làm sao người đàn ông an tâm lo việc ngoài. Nếu không có phụ nữ ‘tề gia’ thì làm sao đàn ông yên tâm ‘bình thiên hạ’. Trên đời vẫn còn nhiều câu chuyện về tình yêu mà ta ngưỡng mộ như chuyện tình của Chức Nữ đối với Ngưu Lang, hay nàng Ngu Cơ đối với Bá Vương”. Ta nhưng lại nghĩ, nói thế không biết họ hiểu không, vì họ không cùng thời với ta, nên ta nói qua loa rồi tiếp: “Ta cũng có một truyện kể cho các vị cùng nghe” .

Sau đó ta hạ giọng du dương kể: “Có một vị thư sinh tên Vương Sinh ở Thái Nguyên, sáng sớm đi đường gặp một người con gái ôm chăn áo đi một mình, có vẻ rất khó nhọc. Sinh vội đuổi theo, thì là một cô gái đẹp, tuổi đôi tám, lấy làm ưa thích lắm, sau đó hỏi thăm và đem nàng về nhà giấu ở phòng đọc sách rồi cùng nàng giao hoan, qua mấy ngày mà không ai biết. Sinh ngầm nói cho vợ hay. Vợ họ Trần, có ý ngờ nàng là hầu thiếp của nhà quan, khuyên chồng đuổi đi, nhưng vì họ Sinh kia mê luyến sắc đẹp nàng nên không nỡ. Nhưng vào một hôm họ Sinh kia trộm xem nàng tắm nhưng họ Sinh kia chỉ thấy một con quỷ rất nanh ác, mặt xanh, răng chìa ra như răng cưa, đang trải một tấm da người ở trên giường, cầm bút vẽ và bôi màu lên, xong rồi quăng bút, cầm tấm da như hình xóc áo rồi khoác vào người, hóa ra một mỹ nhân. Họ Sinh hoảng sợ làm cho nữ quỷ phát hiện giết chết, lấy đi quả tim. Sau đó yêu nữ bị một vị đạo sĩ tiêu diệt, người vợ cầu sinh đạo sĩ cứu sống chồng mình. Đạo sĩ phun ra một cục đàm, nếu muốn cứu chồng thì ăn đi, Trần thị nhớ đến chồng rồi liền ăn, sau đó quay về nhà xem chồng thì trong miệng Trần thị bỗng ọe ra trái tim, thế là họ Sinh kia sống lại”.

Mọi người trong khách điểm người nào nghe chuyện cũng không nói gì. Ta nói tiếp: “Nên ta mới nói, chuyện gì cũng có 2 mặt của nó chẳng có ai hoàn toàn là ích kỷ nhỏ nhen, cũng chẳng có ai mặt nào cũng tốt. Cùng một câu, có thể suy diễn ra nhiều nghĩa. Cùng một hoàn cảnh, nhìn dưới góc độ khác nhau mà có thể có những cảm nhận khác nhau... đàn ông cũng có những người như chàng họ Sinh kia. Sao không đặt vị trí của Trần Thị, biết hy sinh và tha thứ ” .

Được gặp nhau, yêu nhau do duyên định ba sinh. Vì thế sao không trân trọng, yêu thương, tin tưởng vun đắp mà lại cứ mở tưởng muốn “tam thê tứ thiếp”. Ta định nói nhưng không thốt được, cái quan này không dễ gì xóa bỏ được, sẽ có bao nhiêu người hiểu được đây. Thôi đành không nói vậy.

Mọi người im lặng ta biết sự im lặng đó là sự tán đồng. Vị thư sinh kia nhìn ta hồi lâu rồi nói: “Tại hạ thật hồ thẹn khi nãy có lời bình phẩm như vậy, tại hạ xin mượn rượu tạ lỗi vậy”. Nói đoạn hần nâng ly rượu nâng trước mắt ta rồi uống.

“ Tại hạ thất lễ mạo muội hỏi ury tánh tại danh cô nương” Hần nhìn ta hỏi.

“Bèo nước gặp nhau, thật không đáng nhắc đến”. Hần thấy ta từ chối nên cười nhạt cáo lui, ta cũng trở về bàn mình. Ta thấy trong ánh mắt Vô Trần và Mộ Dung Thanh Sơn nhìn ta như dò xét, như đánh giá.

Từ khi ra khỏi khách điểm, chúng ta không ai nói câu nào. Sau đó chúng ta cùng hồi phủ, vì trời khuya đường đến tây viện rất tối nên Vô Trần đưa chúng ta về. Sau đó hần xoay người đi.

“Vương gia” Ta thấp giọng gọi. Hắn nhìn ta. Ta đưa chiếc lồng đèn trứng thường cho hắn nói: “Đường khuya, cầm lấy, ngủ ngon” nói xong ta chạy vào phòng.

Chú thích:

Họa bì có rất nhiều dị bản nhưng truyện Viên Nguyệt kể dựa đúng theo nguyên tác của truyện. Các bạn có thể mua Liêu Trai chỉ dị toàn tập, bản dịch của Vọng Chi Nguyễn Chí Viễn và Trần Văn Từ NXB Văn hóa Thông tin và Công ty Sách Thời Đại ấn hành.

Họa bì được sang tác bởi Bồ Tùng Linh tự Liêu Tiên, hiệu là Liễu Tuyền cư sĩ, quê ở Sơn Đông, Trung Quốc. Ông sinh năm 1640, bắt đầu viết bộ Liêu Trai chỉ dị năm 31 tuổi, đến năm 68 tuổi ông viết xong bộ sách này. Ông mất năm 1715, hưởng thọ 76 tuổi. Liêu Trai chỉ dị (Chuyện lạ viết ở phòng Liêu Trai) gồm 445 truyện. Họa bì (Đội lột da vẽ) được đạo diễn Trần Gia Thượng dựng thành phim và được Hồng Kông gửi đi tranh giải Oscar 2009.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau thì “em hồng” đã bị người ta đồn ngã. Qua lời Lưu quản gia nói điều do chủ ý của vương gia, sợ người đột nhập vương phủ nên phải đành bỏ “em hồng” ta vò đầu bứt tai nghĩ cách sao ra khỏi phủ, làm sao gặp Mộ Dung Thanh Sơn đây.

“Tiểu Mai ta quyết định rồi, ta sẽ thỉnh cầu vương gia cho chúng ta xuất phủ”.

“Tiểu thư.” Tiểu Mai nhìn ta há hốc mồm. Thời cổ đại này nữ nhân không thể tự tiện ra khỏi phủ, ta biết là sẽ rất khó nhưng “đẹp giặc phải bắt tướng giặc” nếu cứ ngồi đây nghĩ cách sao ta không xin thẳng hắn.

Qua điều tra của ta với các nha hoàn trong phủ thì vương gia đang ngồi trong đình hóng mát. Ta vội vàng dắt Tiểu Mai ra hoa viên, trên cây chim kêu riu rít, cảnh sắc trang nhã. Quả không hổ là hoa viên của thất vương gia điều có đủ các loài “kỳ hoa dị thảo” cùng đua nhau khoe sắc tỏa hương dịu dàng dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, xa xa có vài khóm hoa hồng đang đung đưa trong gió và trong đình hiện ra thân ảnh quen thuộc đích thị là thất vương gia, ta “tình cờ” cùng Tiểu Mai vào trong đình.

Ta cũng “tình cờ” nhìn thấy hắn liền vội vàng thỉnh an nói: “Không biết vương gia ở đây, đã quấy rầy người nghỉ ngơi”. Ta vội quay lưng bước đi...

“Đã đến, cứ ngồi lại đi” hắn nhàn nhạt nói.

Bụng ta mừng thầm, sao đó tỏ thái độ không thể từ chối mà ngồi đối diện với hắn. Hắn chỉ có một mình ngồi lặng lẽ trong đình, không mang theo nha hoàn, ta cũng không thấy Hắc Phong. Có lẽ trong phủ nên hắn không cần mang theo hộ vệ. Tiểu Mai vội vàng rót một tách trà, nước trà màu xanh, hương thơm thoang thoảng mát dịu, ta vội uống một ngụm, mùi hương ngọt lành của trà đọng lại trên đầu lưỡi. Để có trà ngon thế này, người pha trà bỏ thật không ít tâm tư, từ cách chọn trà, và nước pha trà. Nhìn những lá trà ta biết Bích Loa Xuân này đúng là cực phẩm, được hái vào mùa xuân khi đang căng đầy nhựa sống và chỉ chọn lấy những búp trà non nhất. Ta nhìn chiếc chén đựng trà, là chén lưu ly trong suốt, cầu kỳ, đúng là cực phẩm, ta biết nó giá trị vô cùng, ta tấm tắc khen: “Hảo trà”.

Hắn nhìn ta nhìn hoặc rồi nói: “Nàng cũng biết cách thưởng trà”.

Ta cười trừ nói: “Viên Nguyệt làm vương gia cười chê, ta thật không dám nói mình là người sành sỏi trong trà đạo nhưng ta biết Bích Loa Xuân bản thân nó đã ngon nhưng để có được hương vị như thế này phải phụ thuộc cách pha trà. Người pha trà này phải là người có kinh nghiệm hiểu biết về trà”.

Rồi ta lại ngâm một bài thơ:

Minh Nguyệt sơ thường Bích Loa Xuân,

Tây Sơn mai hải diễm nhược vân,

Khinh ca mạn vũ hoảng nhược mộng,

Ngô nông nhuyển ngữ thiêm ôn hình.

Phù sinh bán nhật khinh tùng quá,
Bích thủy vân thiên nhất thân khinh.

Tạm dịch:

Minh nguyệt trắng sáng tinh khôi
Bích Loa Xuân biếc pha rồi nếm qua
Tây Sơn mai thắm nở hoa
Mây vờn trên biển sao mà đẹp tươi
Hát hay múa giỏi tuyệt vời
Gọi người trong mộng tỉnh rồi mê man...
Dân Ngô tiếng nói nhẹ nhàng
Hiền hòa ấm áp lại càng ôn nhu
Nửa ngày sống kiếp phù du
Trời cao nước biếc vì vu một mình

“Hảo thi, bốn vương không ngờ Mẫu Đơn lại là người hiểu biết, thật là bốn vương ngày càng kinh ngạc” hần nhìn ta rồi tự tay rót vào chén ta một tách trà. Ta lại nói: “Trà Bích Loa Xuân có cái hay của nó nhưng tiếc ta lại không thích nó, chỉ thích “trà long tinh thôi” ta cầm lấy chén trà vừa uống vừa nói.

Hần nhìn ta cười, rồi nhìn ta trầm giọng hỏi: “Hôm nay nàng thật không phải tìm bốn vương đó chứ hay chỉ tình cờ?”

Không ngờ hần thật lợi hại, thẳng thắn, ta thích. Ta vội nói: “Vương gia tình ý, ta thật không thể giấu giếm, ta muốn ngài cho ta xuất phủ một chuyến”.

Hần không nói gì, chỉ nhìn vào chén trà. Ta vội nói tiếp “Ta muốn bái phạt, cầu phúc cho vương gia”.

Hần liền quay sang ta nói: “ Bốn vương thật may mắn được sự quan tâm của nàng, nhưng thân thể bốn vương khỏe lắm, không cần nàng nhọc lòng”.

Ta định lên tiếng thì hần lại nói: “Có điều hảo ý của nàng ta không thể không chấp nhận đổi lại.”

Ta vội vàng nói: “Ta sẽ làm bất cứ gì ngài thích, kể chuyện, ngâm thơ, đánh đàn,... ta làm tất” sau đó uống một ngụm trà chờ đợi câu trả lời của hần.

“ Thị tẩm”.

Nghe đến 2 chữ đó, trà ta uống bao nhiêu điều phun ra như cái vòi hoa sen vài lá trà còn dính trên mũi ta. Ách, chết ta. Do khoảng cách cái bàn cũng xa nên “mưa nước trà” không bắn vào người hần. Ta trợn mắt không biết làm gì, Tiểu Mai đứng kế bên cũng cứng đờ. Hần như muốn cười lắm nhưng chỉ nhếch mép rồi lấy một chiếc khăn tay cho ta, ý bảo ta tự lau.

“Ta chỉ muốn nói đêm đó, ta vẫn thấy có lỗi, nàng cứ đi nhưng nhớ về sớm” hần lại nhàn nhã uống trà. Haizzz ta thật kích động, ước gì có cái xẻng ta sẽ đào cái lỗ chui vào đó mất. Do khăn tay đã dơ nên ta xin giặt sạch rồi hoàn trả lại. Hần nhìn chiếc khăn tay như không muốn đưa cho ta, ta liền bỏ nó vào trong tay áo. Sau đó chúng ta nói chuyện phiếm, hần hỏi có cần cho người theo không, ta xua tay nói không cần phiền thể vì chúng ta lần này cải nam trang nên không sao. Sau đó ta cáo lui ra khỏi hoa viên, rồi ta nghe như có tiếng xoàng nhỏ, như có cái gì vỡ vụn, ta vội nhìn về phía hần chỉ thấy bóng lưng hần, im lìm, tro trọi và thật cô độc có lẽ ta nghe nhầm.

Chú thích:

Trà Bích Loa Xuân:

Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, có tên gọi là “Hách Sát Hương Nhân”. Vua Khang Hy tuần lộ phía nam đi qua Tô Châu, khi được thưởng thức loại trà này đã tán thưởng hết lời. Vì trà được hái vào dịp tiết Thanh Minh, tiết Cốc Vũ nên có tên gọi là “Bích La Xuân” và được liệt vào là một trong những vật cống phẩm.

10. Chương 10

Ta cải nam trang cùng Tiểu Mai đi đến Túy Tiên Cư, nơi mà Mộ Dung Thanh Sơn thường hay đến uống rượu. Ta bước vào quán, chỉ có mấy khách nhân, cũng đứng, sớm thế này thì có ma nó mới uống rượu. Ta thầm nghĩ không biết Mộ Dung Thanh Sơn có đến không nữa, Tiểu Mai nói hắn hay đến Túy Tiên Cư vào những ngày này. Ta nhìn khắp nơi, quả nhiên không thấy hắn. Tiểu nhị vội chạy tới chỗ ta đơn đã tiếp khách: “Nhị vị công tử muốn tìm ai?”

“Chúng ta tìm Mộ Dung Thanh Sơn, hắn đến chưa?”

Tiểu nhị mặt mày hớn hở nói “Đến rồi, xin mời theo ta”. Tiểu nhị đưa chúng ta lên lầu trên, bên gần cửa sổ Mộ Dung Thanh Sơn ngồi đó một mình. Ta ra dấu bảo tiểu nhị lui xuống.

“Mộ Dung công tử đang nghĩ gì mà thờ người vậy” ta ngồi xuống đối diện hắn hỏi.

Hắn ngược đầu nhìn ta, một vị thiếu niên da dẻ trắng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi má hồng hồng.

“Liễu Viên Nguyệt! sao nàng ở đây?” Hắn nhìn ta ngạc nhiên làm đổ cả rượu vào áo. Ta vội vàng lau cho hắn. Hắn nhún mày: “Cái khăn tay ở đâu nàng có?”

“Cái này của thất vương gia”. Chiếc khăn tay này có ý nghĩa gì à, ta thầm nghĩ.

“Nàng thật lạ, ta nghĩ nàng sẽ là người làm hắn thay đổi”.

“Thay đổi ai?” Ta hỏi lại.

“Vô Trần” hắn đáp lời ta. “Nàng có biết chiếc khăn tay này thật sự của ai không?”

Ta lắc đầu, ý nói với hắn không biết. “Là của tiểu muội ta, Mộ Dung Tuyết” vậy Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Vô Trần ruột cuộc phát sinh truyện gì, ta thầm suy nghĩ. Thì một âm thanh làm đánh gãy suy nghĩ của ta.

“Nàng thật muốn biết chứ?”

Ta muốn biết, phi thường muốn biết, nếu không ta đâu trốn khỏi phủ mà đến tận đây. Ta gật đầu.

Hắn nhìn về phía trước, như đang cố nhớ về kỷ niệm xưa: “Trước kia 3 chúng ta bao gồm ta còn có Tuyết nhi và Vô Trần thường bên nhau. Ta và Vô Trần cùng tuổi, chỉ có tiểu muội nhỏ hơn chúng ta 3 tuổi, chúng ta rất yêu thương và chịu đựng muội ấy. Ta biết Vô Trần rất yêu Tuyết nhi, chiếc khăn này là Tuyết nhi tặng cho hắn khi 14 tuổi, chiếc khăn tay ấy đối với hắn là một báu vật” hắn đưa mắt nhìn chiếc khăn thiêu một cảnh hoa đào, rất giống cảnh đào trong chiếc quạt của Mộ Dung Thanh Sơn.

Hắn nhìn ta mỉm cười giải thích: “Tiểu muội rất thích hoa đào” rồi nói tiếp: “Sau đó Vô Trần vì công vụ nên giúp hoàng thượng đi xứ, lần đi xứ ấy mất 2 tháng. Mà trong thời gian ấy trong cung tổ chức tuyển tú nữ và tiểu muội ta được chọn vào cung”.

Giờ ta đã hiểu những cái thờ dài, cái nhìn xa xăm đầy ưu buồn của hắn. Nguyên lai là do “rẽ phượng chia loan” thật tội nghiệp hắn.

Hắn chỉ biết nói với Viên Nguyệt như thế, không nói thẳng vấn đề vì tiểu muội thích vinh hoa phú quý, ước mộng làm hoàng hậu, dưới một người trên vạn người, tiểu muội phụ tấm chân tình của hắn, nhưng người làm huynh sao có thể nói được, chuyện xấu không đem ra ngoài.

“Nàng rất đặc biệt, ta mong nàng sẽ làm cho Vô Trần trở thành Vô Trần trước kia, ta kể cho nàng nghe cũng vì cảm thấy một phần lỗi với hắn”. Giọng nói Mộ Dung Thanh Sơn vang lên rõ từng câu từng chữ “Mong nàng cho hắn được hạnh phúc”.

“Mong nàng cho hân hạnh phúc” cứ vang bên tai ta, từ khi tạm biệt Mộ Dung Thanh Sơn. Chúng ta trở về vương phủ. Ta cứ suy nghĩ mãi câu nói của hân, ngồi trầm ngâm cả ngày, ta quyết định. Ừ! Ta sẽ cho hân hạnh phúc!

“Vương gia! Ta cảm ơn ngài cho ta xuất phủ bái phật, để cảm ơn ngài, ta muốn đền đáp ngài”. Ta đứng đối diện hân, mạnh mẽ nói.

“Không cần” hân buông miệng nói, ta buồn bã, hân đang từ chối ta. Nhưng một âm đạo lại vang lên: “một khúc cao lưu sơn vậy, ta muốn nghe”. Ta ngược nhìn hân, khúc nhạc này ta chỉ đàn có một lần chỉ có Tiểu Mai và Mộ Dung Thanh Sơn biết, không lẽ hôm ấy hân cũng nghe được.

“Sao? Không được à?” Hân cao giọng hỏi.

“Không! Ta sẽ đàn”. Ta vội vàng nói.

“Nàng không cần gấp, không phải ngay bây giờ, ta muốn tối nay ở ty viện của nàng”. Hân nhẹ giọng nói.

Ta chưa bao giờ có cảm giác hồi hộp thế này, dù biểu diễn trước hàng ngàn khán giả cũng không như thế. Hay là vì ta đang ở trong cơ thể của Liễu Viên Nguyệt?

Để tránh cảm giác hồi hộp ta đàn một bản quen thuộc rồi ngân nga tiếng hát (Đây là bài hát trong phim Sợi dây chuyển định mệnh – Kỷ niệm của chúng ta)

Nước mắt không ngừng rơi

Em lại gục khóc bao lần

Ước gì hóa thành cánh bướm

Đậu trên phiến lá vàng rơi

Những bông tuyết tan chảy

Bị chôn vùi hàng ngàn năm trước

Em ôm trọn nỗi nhớ một đời

Chỉ để chờ đợi anh

Hồi ức dần rụi tàn rơi xuống bên em

Những kỷ niệm xưa không thể nào sống lại

Tiếng hát đã ngừng, âm thanh cũng dừng lại, có tiếng thở dài sau lưng. Ta quay đầu lại trong đêm tối có con người như xuyên thấu màng đêm. Không biết hân đến từ khi nào, một lúc lâu hân cất giọng: “Bài hát tên gì”

“Kỷ niệm của chúng ta” ta đáp lời hân. Hân không nói gì định cất bước quay đi. “Vương gia sao ngài không cho bản thân cơ hội, cho ta cơ hội, chúng ta hãy cùng nhau tạo dựng kỷ niệm riêng của chúng ta”.

11. Chương 11

Bóng đêm lạnh lẽo, chỉ có tiếng gió đưa cây xào xạc cùng tiếng chuông gió ngân vang, làm cho người ta một cảm giác thơ mộng và yên bình. Nhưng có một nơi không khí thật ngọt ngào đường như đông cứng làm người không dám hít thở mạnh.

“Kỷ niệm riêng của chúng ta” nói đoạn hân bước lại gần nàng, cả người hân tỏa ra một cỗ khí làm người ta run sợ. Liễu Viên Nguyệt hoảng sợ lùi phía sau từng bước, nhưng hân đã ép sát bên cạnh. Hân vươn bàn tay bá đạo nâng cầm nàng, nhìn sâu trong đôi mắt chút chút hoảng hốt của nàng: “Mẫu Đơn! Nàng quá tự tin vào bản thân rồi”.

Ta nhìn thẳng vào mắt hân: “Ta không phải treo uồn lấy được lòng ngài nhưng trên thế gian dù này là bậc đế vương hay bá tánh bình thường thì cũng là người, cũng có trái tim..” Ta đưa tay sờ vào ngực hân, nhìn thẳng vào mắt hân rồi nói “và ngài cũng vậy. Ai cũng sống không thể thiếu kỷ niệm nhưng không thể cứ

sống trong kỷ niệm. Trong cõi nhân sinh này ai cũng muốn tìm kiếm tình yêu, đó là lẽ thường tình, nhân sinh ngắn ngủi sao ta không biết trân trọng để sau này hối tiếc” ta khàn giọng nói. “Hãy cho bản thân một cơ hội, biết đâu...”. Đến đó ta lại không cất lời được, giống như ta đang tỏ tình với hấn vậy. Hấn nhìn ta mà hấn nhú lại, rồi giãn ra nhưng đang suy nghĩ vấn đề gì, sau đó hấn buông ta rồi xoay lưng cất giọng: “Hừ! nhân sinh ngắn ngủi, hay cho câu nhân sinh ngắn ngủi. Mẫu Đơn ! Vậy bốn vương sẽ chờ người!”

Từ khi nghe Mộ Dung Thanh Sơn nói hãy cho hấn hạnh phúc, lòng ta cứ canh cánh rồi nhớ đến ánh mắt nhìn xa xôi, mông lung của hấn. Ta phát hiện thời gian này ta không còn nhớ đến Thương Hạnh nữa mà ta chỉ nhớ đến hấn, nhớ khi chúng ta ở Đào Sơn, nhớ khi đi đêm ở hội hoa đăng, ta nhớ ánh mắt hấn... ta có phải yêu hấn rồi không? Ta không biết nữa, ta chỉ biết ta muốn thấy hấn cười, muốn hấn hạnh phúc. Không! Ta không thể nào yêu hấn vì ta sẽ không sống ở đây lâu dài, ta còn phải trở về. Mà dạo từ cái đêm đó, ta và Vô Trần ít gặp nhau, có gặp cũng chỉ là thoáng qua. Dạo này hấn rất bận vì nghe nói hoàng thượng đang giao cho hấn công vụ rất quan trọng.

Tiết trời vào hè thật nóng bức, ta cứ nhắm mắt rồi mở mắt ra, lặn qua rồi lặn lại. Ta thật không ngủ được, nóng quá đi thôi, mồ hôi ra ướt cả áo. Phải chi giờ có thể tắm mát thân thể. À! Ta nhớ phía sau biệt viện có một cái hồ nước nhỏ. Sao ta không tắm ở đó nhỉ, nghĩ đến đó ta liền ra cái hồ sau biệt viện, Tiểu Mai cả ngày nằng nằng đã rất mệt mỏi nên ta không nỡ gọi, đành một mình ra phía sau biệt viện. Trăng đêm nay đặc biệt sáng, to rõ. Bầu trời không gợn mây, và không gió. Ta quan sát xung quanh cảnh vật thanh vắng ta yên tâm xuống hồ. Ta vội đưa chân xuống, nước hồ mát lạnh, ta thích thú bước xuống kỳ cọ thân mình và tận hưởng sự mát mẻ, trong hồ lác đác vài đóa sen, hương thơm dịu dàng. Ta thấy thật sướng khoái, lần sau nhất định sẽ rủ Tiểu Mai đi cùng. Ta đang hưởng cảm giác vui thích thì thấy một bóng người đang đi đến. Chết! ta vội nấp sau một chiếc lá sen. Đúng là ma xui quỷ khiến, tắm mà cũng không được yên tĩnh. Không biết ai đêm khuya lại đi đến nơi này, hay là thích khách. Nghĩ đến đó ta hoảng sợ kéo thêm vài lá sen che lại.

Bóng người dần dần đến rồi đứng bên hồ. Một thân trường áo màu xanh ngọc, cả người toát lên sự cao quý, vương giả mà uy nghiêm. Liễu Viên Nguyệt lạnh toát cả người, là vương gia sao hấn lại ở đây. Nếu hấn bắt gặp thì ta còn mặt mũi nào, thôi thì đợi hấn đi rồi mới có thể trở về phòng. Thầm nghĩ như thế, nên ta đành chịu trận ngâm mình trong nước. Vương gia, người định bao giờ mới chịu đi. Ta thầm than khổ, hấn đứng đó rất lâu rồi mà ta thì ngâm nước cũng lâu rồi. Một lúc sau hấn quay lưng bước đi, ta mừng như mở cờ trong bụng. Định bước lên thì ta cảm nhận có cái gì đó ướt ướt, trơn láng đang quấn quanh chân ta. Không phải chứ! Lẽ nào là rắn. Á!!!.....

Tối nay nóng nực, Vô Trần cứ buồn bực trong lòng nên đi dạo, đi dạo một vòng thấy tâm tình tốt định quay về phòng ngủ thì nghe một tiếng thét thất thanh, thích khách ư? Liền vội phi thân về phía có tiếng thét ấy, thì thấy Viên Nguyệt trong hồ nước có gì đang hoảng sợ lắm. Không nghĩ ngợi nhiều liền vội lao xuống hồ kéo Viên Nguyệt lên bờ.

“Có chuyện gì thế” Vô Trần lo lắng hỏi.

“ Ta bị... rắn cắn”.

“Chỗ nào?” vừa hỏi Vô Trần liền xem khắp thân thể, thì thấy ở chân một dấu răng, máu chảy ra rất nhiều. Không nghĩ ngợi hấn liền đưa miệng hút lấy máu ở chân, sợ rắn cắn là rắn độc, nếu chậm trễ sẽ nguy hiểm tính mạng. Sau một hồi hút máu, hấn nhìn sắc mặt Viên Nguyệt hồng hào, liền xé một mảnh áo băng bó vết thương ở chân.

Trong lúc nguy cấp hấn không nghĩ ngợi nhiều chỉ biết cứu người là quan trọng nhất, nhưng giờ phút này hấn bình tâm quan sát thì thấy Liễu Viên Nguyệt có làn da thật trắng trên người khoát chỉ có một mảnh lụa trắng che thân nhưng do thấm nước nên cảnh xuân lúc ẩn lúc hiện làm người ta khó kìm lửa lòng. Thấy hấn cứ nhìn chăm quan sát một cách trắng trợn vậy mà không thấy có động tĩnh gì. Hách.... Xi! “Vương gia có thể đưa ta về phòng không?” ta nhẹ nhàng nhắc nhở.

Vô Trần liền như giật mình biết bản thân vừa thất thố liền nhanh cởi áo khoát cho ta, rồi vội bế ngay về viện. Hấn lâm bầm trong đầu chết tiệt! Sao hôm nay trời nóng thế.

Hấn đáp của bế ta lên giường rồi bước ra ngoài, lúc sau Tiểu Mai chạy đến bên ta lo lắng hỏi: “Tiểu thư thấy trong người sao rồi?”

“Ta không sao.” Ta nhìn Tiểu Mai cười nói

Tiểu Mai thay quần áo cho ta thì lúc ấy Lưu quản gia đến nói: “Vương gia phân phó ta mời đại phu đến xem vết thương cho người” Lưu quản gia vừa dứt lời thì một vị đại phu bước vào. “Xin thất lễ” rồi vội vàng xem qua vết thương. Một lúc sau nói: “Xem qua vết thương thấy được xử lý rất tốt, không còn độc tính sẽ không nguy hiểm tính mạng nhưng cần phải uống vài thang thuốc để diệt trừ hậu căn”, rồi viết đơn thuốc đưa cho Tiểu Mai đến được phòng lấy thuốc.

Uống thuốc xong ta thêm thiếp ngủ, trong giấc mộng ta mơ màng như có ai ở bên ta. Rồi ta khát, người đó lấy nước cho ta nhẹ nhàng đỡ ta uống. Ta mở mắt thì trời cũng đã tối, không biết đại phu kê ta thuốc gì mà ta buồn ngủ cả ngày, nằm lâu nên thân thể có chút đau nhức, ta vội ngồi dậy để vận động thì một đạo âm thanh vang lên: “nàng làm gì thế, muốn đi đâu” nhìn về phía phát ra âm thanh ta thấy nhìn thấy vương gia đang ngồi trong góc phòng, ta tự hỏi không biết hắn sao ở đây, và ở đây bao lâu rồi. Ta ngẩn ngơ suy nghĩ thì hắn đã ngồi kế bên ta đưa cho ta chén trà: “Nàng khát?” rồi đưa chén trà về phía ta, không biết sao ta tự giác đưa tay đón chén trà rồi uống, nước trà đã nguội, có khi nào hắn ở đây đã lâu? Hắn đứng lên thu chén trà trong tay ta uống sạch, bước đi rồi nói: “Lần sau dù thế nào thì cũng không được lặp lại chuyện tối qua.” Tối qua? Chuyện ta đi tắm sao? “Nàng nghỉ ngơi đi” nói đoạn hắn bước ra ngoài, bỏ ta với trăm ngàn suy nghĩ.

Nghĩ lại chuyện tối qua bị nàng dọa hấn sợ hãi, làm hấn lo lắng, rồi lại tức giận, nếu hôm qua không phải là hấn tình cờ đi ngang đó và cứu nàng mà là một người khác thì sao. Nghĩ đến đây hấn lại giận. Chết tiệt, sao ta lại giận. Từ cái đêm nàng nói hãy cho bản thân một cơ hội, tạo dựng kỷ niệm mới thì tâm tình hấn có chút thay đổi, hấn sợ nên tránh không gặp nàng, hấn sợ hai chữ “nữ nhân” vậy mà giờ đây hấn vừa lo vừa giận nàng: “Vô Trần ơi Vô Trần, người đang làm gì thế này”.

Ta xuyên đến đây thời gian thấm thoát trôi nhanh, vậy cũng gần 3 tháng, mùa xuân đã qua đi nhường chỗ ủa hè nóng bức, từng đợt gió khô nóng như muốn làm người ta tan chảy. Ta rủ Tiểu Mai dạo hoa viên hóng mát thì thấy xa xa người trong phủ đang chuẩn bị cung tên, giáo mác giống như đi đánh giặc. Hay có bạo loạn xảy ra, ta liền vội cùng Tiểu Mai chạy đến nghe ngóng tình hình. Vừa hay gặp Lưu quản gia cũng trong đám người ấy.

“Lưu quản gia có chuyện gì xảy ra à, sao lại chuẩn bị những thứ này” Ta vừa nói vừa chỉ vào đồng cung tên đang được lau sạch sẽ. Hấn nghe ta hỏi vội xoay người cúi đầu chào rồi đáp: “Không có gì, chỉ là chuẩn bị cho cuộc đi săn ngày mai”.

“Đi săn?” không phải bình thường người ta thường tổ chức đi săn vào mùa thu sao, ta thầm nghĩ.

“Hoàng thượng tổ chức đi săn để mừng ngày Lục vương gia từ biên quan toàn thắng trở về, bình thường thì phải đến mùa thu mới là dịp hoàng gia tổ chức đi săn nhưng vì có ngoại lệ nên tổ chức sớm”.

Long triều hoàng thất mang huyết thống của dân tộc thiểu số tây bắc, vốn có tập tục cưỡi ngựa săn thú. Hoạt động săn thú ở đây rất được ưa chuộng, ngay cả những nữ tử quý tộc có tính cách cởi mở cũng sẽ vận nam trang tham gia săn thú. Mà theo lệ cũ của hoàng thất, các đại thần cũng sẽ theo hoàng tộc xuất cung tham dự đi săn. Mỗi đời, các hoàng đế đều phi thường xem trọng thuật cưỡi ngựa bắn cung, những chuyến đi săn như thế này chính là phương thức rèn luyện thực chiến, nhằm để đánh giá khả năng của các thành viên hoàng tộc. Trước mặt mọi người thể hiện tài cưỡi ngựa thuần thục, khả năng xạ tiễn chính xác, những kỵ sĩ uy mãnh sẽ được hoan nghênh.

Nghĩ đến đây Viên Nguyệt kích động không thôi liền nói: “Ta cũng muốn đi”.

Lưu quản gia nhìn ta khó xử nói: “Cái này phải do vương gia quyết định”, rồi Lưu quản gia chỉ tay về phía trước: “Ngài muốn đi thì phải được vương gia phê chuẩn”.

Ta theo hướng quản gia chỉ thì thấy hấn đang cầm một cây tên lên xem. Ta vội chạy đến: “Vương gia ngày mai đi săn ngài có thể mang ta đi theo được không?”

Vô Trần vẫn tiếp tục xem tên lạnh nhạt nói: “Nơi săn bắn nguy hiểm làm sao ột nữ nhân đến đó được”.

“Ta sẽ cải nam trang, ta sẽ không động tay động chân! Ta chỉ ngồi trên lưng ngựa quan sát thôi. Vương gia! Xin người cho ta theo với. Viên Nguyệt dùng ngữ khí mềm mại đeo bám năn nỉ đến cùng. Thấy Vô Trần

không phản ứng, nàng liền nắm lấy tay áo hần lúc lắc như đứa trẻ con đòi quà: “Ta thật muốn đi, ta muốn xem thế nào là phong vân tế hội, vương gia ta van cầu người”.

Vô Trần bước đi, như bỏ ngoài tai lời năn nỉ của Viên Nguyệt, thấy thế nàng vẫn không bỏ buộc đi theo sau “Ta muốn đi, vương gia...” nàng lặp lại hàng chục lần. Nữ nhân đúng là phiền phức mà, hần thật chịu hết nổi đành phải đáp ứng nàng.

“Cho nàng theo cũng được nhưng phải có điều kiện” hần nhìn nàng nói.

Thấy hần đồng ý cho nàng đi, mắt nàng long lanh vui mừng tột độ liền nhanh nhẩu nói: “Miễn là ngài cho ta đi, điều kiện gì ta cũng làm theo ngài”.

“Nghe theo lời ta, đi sát theo ta, ăn mặc cho kín đáo và đương nhiên là trang phục nam nhân”.

Đoàn đi sẵn do đương kim thiên tử đích thân dẫn đầu cùng các vương công quý tộc đều tham gia, vô cùng quy mô! Một hàng thị vệ đại nội kéo dài, ửng bay ngựa chạy, cờ xí tung bay. Hoàng Thượng cười xích mã, thân vương, quận vương hậu giá phía sau, một đoàn nhất phái quân lân, khí phách thiên hạ. Vô Trần cùng với mười mấy hộ vệ đứng phía dưới. Hôm nay Vô Trần mặc trang phục đi sẵn, trách tỵ chắc y, lưng đeo cung tên dài, một con chim ưng thuần phục kiêu hãnh chờ vờn trên tay, toàn thân ngồi ngay ngắn vững vàng trên lưng ngựa, anh khí bừng bừng.

Kế bên hần đương nhiên là Lục vương gia, nước da hần có chút ngăm đen do chinh chiến xa trường lâu ngày, ánh mắt cương nghị nhưng vẫn không che dấu được khí phách của một vị tướng uy phong. Ta thầm nghĩ không ngờ ngoài thất vương gia có bề ngoài sáng chói thì lục vương gia cũng không hề kém cạnh, cả hai người như rồng trong biển người.

Hoàng đế ngồi trên đài cao, kế bên có một nữ tử xinh đẹp, da trắng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn, khoát trên người một thân hồng y, vô cùng diễm lệ. không biết thân phận nàng thế nào nhưng biết nàng là một trong những sủng phi của hoàng đế đương triều.

Ta vội nhìn về thất vương gia, hần cũng đang nhìn vị nữ tử đó, nhưng sau đó quay đầu đi nơi khác. Mà vị nữ tử kia cũng nhìn hần, ánh mắt thập phần khó hiểu. Trong đám vương hầu công tử kia ta thấy có Mộ Dung Thanh Sơn. Ta thật không nghĩ hần cũng biết cưỡi ngựa bắn cung, ta thấy hần hợp với hình tượng nho nhã thư sinh mà thôi, nhưng không nghĩ hần mặc giáp cưỡi ngựa cũng rất uy phong, lẫm liệt.

Mặt trời dần lên đỉnh, còi hiệu ba tiếng, lệnh kỳ phát lên, nhất thời ngựa hí vang, cờ xí tung bay, vương gia cùng tướng sĩ nhất loạt phóng lên, chuyển đi sẵn bắt đầu, có thể nói là kinh thiên động địa. Tiếng hô âm ỉ, tiếng vó ngựa nện xuống mặt đất, tiếng ngựa hí vang, tiếng thú kêu gào, trước sau vô cùng náo nhiệt.

Gặp được tràng diện kinh hùng này, Viên Nguyệt không thể không bị kích động. Lây nhiễm hào khí, nàng thúc ngựa chạy theo đám đông.

Phía trước có một con nai đang chạy trốn, Vô Trần liền thúc ngựa đuổi theo. Ngựa phi nhanh như chớp, Vô Trần ngồi trên lưng ngựa vững như Thái Sơn. Hần rút tên sau lưng, chấp cung, khai cung như mãn nguyệt, mũi tên xé gió lao đi. Con nai phía trước cố chạy, “vút” một tiếng, mũi tên cắm thẳng vào đầu. Một tiễn này... luận về tốc độ, sức mạnh, góc độ và độ chuẩn xác đều vô cùng tốt, ngay lập tức phía sau vang lên một tràng hoan hô như sấm:

“Hảo!”

“Thất vương gia dẫn đầu”.

Một thị vệ chạy đến, thu nhặt con nai, thanh âm hoan hô càng vang dội, thật lâu vẫn không ngớt xuống. Hần không nghe lời tán thưởng mà đảo mắt tìm bóng dáng Viên Nguyệt Không thấy! Hắc Phong cũng không thấy! trong lòng như lửa đốt, e sợ nàng gặp chuyện nguy hiểm. Roi quất xuống, ngựa phóng vọt đi.

Trong đám đông, người đông như kiếm, thấy người còn nhiều hơn thấy thú, Viên Nguyệt ham vui lo chạy theo đám người mà quên mất nơi này là khu vực săn thú, tiền loạn rất nhiều. “Cẩn thận!” Tiếng kêu sợ hãi vang lên, một mũi tên hướng nàng phóng thẳng tới, muốn tránh cũng không tránh được. Viên Nguyệt ngây dại... hiểm nguy trong nháy mắt, một tiễn khác xé gió bay tới, chuẩn xác đánh bay ác tiễn lấy mạng kia.

“Hảo thủ, không hổ danh là Lục vương gia” các thợ săn đồng loạt tán dương, Viên Nguyệt giờ vẫn chưa hoàn hồn, xem cút nữa một tiền kia đã lấy mất cái mạng của nàng.

12. Chương 12

“Đa tạ vương gia cứu mạng” ta vội đưa tay hành lễ cảm tạ. Thủy Vô Hối nhìn Viên Nguyệt hỏi: “Không có gì, nhưng ngươi phải cẩn thận, nếu ngươi cứ như này thì có ngày bị loạn tiễn bắn chết không hay”. Lúc này ngựa của thất vương gia đến, hần chứng kiến cảnh vừa rồi, chết tiệt cái nữ nhân này, nếu không có Lục ca thì không biết giờ ra sao.

Thủy Vô Hối nhìn thấy Vô Trần rồi cười nói: “Thất đệ nên luyện tập cho thuộc hạ nhiều vào, nếu như sau này phát sinh chuyện gì với bộ hạ như vậy thì...”

“Đa tạ nhắc nhở của lục ca, đệ sau này sẽ giáo huấn nghiêm khắc hơn” rồi cáo từ Vô Hối, ra hiệu cho Viên Nguyệt theo sau, xoay người đi nơi khác. Đi sâu vào trong rừng, Vô Trần liền dừng ngựa giận dữ nói: “Những lời đã hứa với ta giờ đâu mất rồi, giờ phải theo sát bên ta nghe chưa. Nếu nàng còn vi phạm, ta liền kêu Hắc Phong lập tức đưa nàng hồi phủ”. Ta biết hần sinh khí vì làm hần mất mặt trước lục vương nên vội nói: “Ta xin lỗi, lần này ta hảo hảo ghi nhớ”.

Trong phủ thường ngày, hần đều rất nhỏ nhẹ với mọi người, dù phát sinh chuyện gì cũng bình tĩnh phân tích, nhưng với nữ nhân không biết sợ chết này thì không kiềm chế được. Thấy nàng hối lỗi, bộ dáng tỏ ra sợ sệt, Vô Trần cũng mũi lòng tha thứ. Sau đó bước xuống ngựa, vươn cả hai tay đón Viên Nguyệt xuống đất, liền xem xét nàng có bị sao không, hành động của hần thật ôn nhu làm cho Viên Nguyệt kinh ngạc.

“Vô Trần ngươi đang làm gì ở đây?” Một thanh âm kinh ngạc vang lên, phẳng phất như tảng đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, phá vỡ không gian của hai người. Hóa ra âm thanh kia chính là của Lục vương gia người vừa cứu ta một mạng. Đôi mắt tò mò của hần chuyển hướng nhìn sang Liễu Viên Nguyệt, cao thấp đánh giá một phen, giọng điệu có chút buồn bực, “Chẳng qua là... Vô Trần, ta không nghĩ là ngươi chuộng nam phong!”

Hiểu lầm rồi, mà ta không biết giải thích sao thì hần tiếp: “Vậy mà còn cả gan đem theo thị nhân đi cùng để thân mật”.

Nói hồi lâu, hần đột nhiên cảm thấy Liễu Viên Nguyệt quen mắt. Chăm chú nhìn lại một lần, hai đạo mày kiếm nhất lời gương lên, đôi mắt nhanh chóng trở nên băng lãnh “Mới vừa rồi không phải là người được ta cứu sao?”

“Ta...” ta định giải thích thì Vô Trần nhàn nhạt nói: “Lục ca hiểu lầm, nàng chính là thị thiếp của ta”.

Nghe xong lời đó nét mặt Lục vương gia hoàn toàn kinh ngạc, hần liếc nhìn Liễu Viên Nguyệt một lần nữa. Nhìn kĩ thấy nàng da trắng ửng hồng, khuôn mặt thanh tú tao nhã, quả nhiên là một mỹ nữ. Nàng được thất đệ mang theo bên người, cho biết nữ nhân này có địa vị không nhỏ trong lòng hần.

Thấy vậy hần liền nói: “Vậy tất cả chỉ là hiểu lầm, chúng ta nên nhanh đi thôi, nếu không sẽ chẳng sản được gì, thất đệ đã lâu chúng ta không so tài săn bắn với nhau rồi, tề có muốn cùng ta tranh tài không?”

“Không thành vấn đề”.

Rồi hần quay đầu nhìn Liễu Viên Nguyệt “Người đi theo phía sau ta, không được tùy tiện chạy loạn nữa”. Liễu Viên Nguyệt liền gật đầu như giả vờ, một màn nguy hiểm vừa rồi đã khắc sâu vào đầu, nàng không dám lần nữa vọng động.

“Người yên tâm, chúng ta ở đây nhiều người như vậy, còn sợ không bảo hộ được một nữ nhân? Đi thôi, đi săn thú nào!” Vô Hối vừa nói vừa thúc ngựa lao lên phía trước.

Trong vòng vây, con mồi rối rít chạy trốn, nhiều không kể xiết. Vô Trần và Vô Hối cùng giục ngựa vọt lên, lấp tiến vào cung, bách phát bách trúng. Liễu Viên Nguyệt ở phía sau thán phục không thôi.

Chuyến đi săn kết thúc, cả đám vui vẻ quay trở lại, cùng ngồi một chỗ gom củi lửa nướng vật phẩm đánh chén.

Mùi thịt thơm làm cho lý viên ngự Liễu Viên Nguyệt cứ tấm tắc khen: “Thơm quá đi” Này cho người, Vô Trần cắt một miếng thịt đưa cho Liễu Viên Nguyệt. Nàng liền cảm ơn rồi bắt đầu ăn.

Vô Hối nhìn nàng ăn đến ngây người, hần lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân ăn uống thống khoái như vậy, hoàn toàn tự nhiên nhưng lại không thô tục. Hần đã gặp nhiều nữ nhân, ăn uống như vài ba miếng, giống như thức ăn là kẻ thù của họ, xem ra nữ nhân này thật đặc biệt.

Một lúc sau Hắc Phong đi đến bên hần nói nhỏ điều gì đó, sau đó Vô Trần đứng dậy cáo lui: “Ta đi một chút sẽ mau chóng quay trở lại”. Vội vã nói vài lời với Liễu Viên Nguyệt, Vô Trần lại xoay đầu nói với Vô Hối “Lục ca, xin thay ta chiêu cố nàng”.

“Người đi đi, cam đoan lúc người trở về nàng sẽ không thiếu một sợi tóc”, Vô Hối cười nói.

“Ta cứ nghĩ hần sẽ không quan tâm đến nữ nhân nữa”, Vô Hối tò mò nói: “Chắc nàng phải có gì đặc biệt lắm”.

“Trên đời này có nhiều chuyện không thể giải thích rõ được, nhất là trong tình cảm” thì ra lục vương gia thấy hần quan tâm ta, ta thật vui mừng và cao hứng.

“Người rất yêu hần”.

Khi lục vương gia hỏi ta rất yêu hần phải không? Ta nhớ lại những việc trước kia, nhớ nước mắt hần, ánh nhìn xa xăm của hần, khi ta bị răn cấm... và ta đã yêu thương hần, ta không hề phòng bị, cứ để mặc tự nhiên mà sa vào lưới tình lúc nào không hề hay biết.

Vô Hối chỉ hỏi vu vơ nhưng thấy một hồi lâu sau vẫn không thấy nàng trả lời. Ánh mắt ngừng lại, hần thấy thần trí nàng đang đi lạc đến tận nơi nào, tâm tư vừa mờ ảo vừa ngọt ngào, bất giác miệng nàng nở một nụ cười. Vừa nhìn đã biết nàng đang chìm vào một vùng kí ức vô cùng đẹp. Nữ nhân đang yêu có thể xinh đẹp sánh ngang với thu nguyệt thế này sao! Từng gặp qua rất nhiều nữ nhân ở trước mặt hần cầu hoan, miệng cười yêu mị, nhưng đối với nụ cười rạng ngời vẻ đẹp tự nhiên này thì hần chưa thấy bao giờ. Những nữ nhân kia, chính là thiếu một chữ “tâm”. Nụ cười như hương lan rừng, như ánh mặt trời ngày xuân rạng rỡ ấm áp. Trong lòng Vô Hối bất giác rung động.

“Ta thấy trong phủ hần mỹ nữ như mây, nếu nàng được hần yêu mến thế chắc cũng là người tinh thông lục nghệ*” hần nhàn nhạt hỏi.

Nghe hần hỏi, tâm tư trở về hiện tại ta vội vàng đáp lời: “Ta thật không có tài nghệ như vương nghi, thật ra ta chỉ biết đánh đàn và ca hát thôi, cái đó đâu gọi là tài nghệ. Mỹ nhân trong phủ ai cũng tinh thông”.

“Vậy hôm nay bốn vương hân hạnh nghe được giọng hát của nàng” hần nồng nhiệt nhìn nàng nói.

Thấy ánh mắt hần nồng nhiệt, Liễu Viên Nguyệt không nỡ từ chối liền nói: “Không bằng mượn hoa kính phật, ta xin mạo muội hiến một khúc ‘Tam sinh duyên’”.

Hần trầm ngâm nghe, giọng hát chứa đầy tình cảm, ca từ dễ nghe. Tình yêu trong ca khúc làm người ta cảm động. “Không nghĩ thế gian có thể nghe được một ca khúc như thế, làm người ta cảm động không thôi”.

Chúng ta hàn huyên một lúc sau thì lục vương gia có công việc cần hần phải giải quyết, hần bảo ta ngồi đây đợi vì hần đã hứa với Vô Trần, việc cấp bách không thể không đi. Ta hiểu chuyện bảo hần đi đi, không cần quan tâm cho ta. Ngồi đợi rất lâu mà Vô Trần cũng chưa về, ta lại thấy muốn đi mao xỉ nên chạy vào rừng trúc, đi một lúc thì thấy cảnh vật xa lạ, ta biết ta lạc đường. Ta cố gắng đi ngược trở lại nhưng cảnh vật càng lạ hơn. Đi một lúc ta thấy hai con ngựa đang buột cạnh bờ suối, hay quá vậy có người rồi, ta định chạy lại hỏi thăm đường về thì ta thấy một hồng y nữ tử đang ôm chặt cánh tay của vị thiếu niên tuấn tú. Đó không phải là vị vương phi ngồi bên cạnh hoàng đế ư? Còn nam nhân kia không phải là Thủy Vô Trần.

Ta không biết làm gì chỉ biết là lúc này không nên chen vào cuộc nói chuyện của họ, ta đành ngồi chờ. Một lúc sau có tiếng vó ngựa, ta ngược nhìn thấy bạch y như ánh trăng, thanh hoa vô đối, kẻ đó không ai khác chính là Mộ Dung Thanh Sơn. Ta tiến lại gần hôn chỉ muốn biết rốt cục ba người bọn họ có quan hệ gì. Rắc! ta vô tình đạp vào một cành cây khô. Thấy có người, đồng loạt hướng ánh mắt về ta.

“Người là ai?” Âm thanh kiều mị vang lên, vị cô nương đó hỏi, nhìn ta một cảnh giác.

“Là Liễu Viên Nguyệt, sao nàng ở đây? Nàng đến lâu chưa” Mộ Dung Thanh Sơn nói.

Ta cười rồi xua tay giải thích “Á! Ta lạc đường, thấy có ngựa biết có người ở đây nên ta chạy vội đến, ta chỉ mới đến, mới đến thôi”.

“Ca ca, nàng ta là ai?” Vị cô nương xoay sang hỏi Mộ Dung Thanh Sơn.

Thì ra cô nương đó là tiểu muội của Mộ Dung Thanh Sơn, không lẽ là Mộ Dung Tuyết, người trong mộng của Thủy Vô Trần, ta đang loay hoay suy nghĩ mối quan hệ ba người bọn họ thì giọng nói quen thuộc vang lên.

“Nàng ấy là người của ta.” Lúc này Vô Trần bước đến bên Liễu Viên Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Sao nàng không đợi ta?”

Câu ấy vừa nói xong, sắc mặt Mộ Dung Tuyết thất sắc, nàng nén cái nhìn soi mói ta, ta thấy ánh nhìn đó đầy soi mói, đầy dò xét.

“Để nàng đợi lâu, chúng ta về thôi” Vô Trần lên ngựa kéo Liễu Viên Nguyệt ngồi phía trước rồi quay sang nói: “Chuyện Tuyết phi nhờ vả ta không thể giúp, xin thứ tội” nói rồi giục ngựa đi.

Lục nghệ: Sáu tài nghệ dạy học trò thời xưa là lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi ngựa), thủ (học chữ), số (học tính).

13. Chương 13

Sau khi cuộc đi săn kết thúc, chúng ta hồi phủ, Vô Trần im lặng không nói một lời.

“Tiểu thư, người phải kể em nghe đó nha, săn thú có vui không?” Tiểu Mai riu rít bên tai ta. Ta mệt mỏi nói: “Ta mệt rồi, chuẩn bị nước tắm cho ta”.

Tiểu Mai không nói gì vội chuẩn bị cho ta tắm rửa, tắm rửa xong ta vùi đầu chìm vào giấc ngủ. Ta biết, “tuyết phi” kia chính là Mộ Dung Tuyết, giữa hai người họ thật sự đã nói chuyện gì hay tình cũ chưa dứt? Ôi, tại sao ta lại quan tâm bọn họ, sao tìm ta đau thế này.

Ta đang trong phòng nhàn nhã uống trà thì nghe Tiểu Mai nói có Hồng Ngọc muốn gặp. Ta thầm nghĩ, sao hôm nay rồng đến nhà tôm, ắt hẳn không có việc gì tốt. Nhưng chuyện đã đến muốn tránh cũng không khỏi, ta liền kêu Tiểu Mai mời Hồng Ngọc vào. Nàng một thân xiêm áo màu vàng nhạt, vẫn xinh đẹp và diễm lệ, quan sát kỹ ta thấy nàng có chút hao hao giống Mộ Dung Tuyết nhưng nếu so với Mộ Dung Tuyết thì Hồng Ngọc quả không sánh bằng, Mộ Dung Tuyết yêu mị hơn, thanh mảnh hơn và có chút yếu đuối làm cho người ta thật muốn chở che. Ta chợt hiểu thì ra là thế, Vô Trần ơi Vô Trần vì sao lại như thế.

Vừa thấy ta, Hồng Ngọc liền đi đến bên ta nhẹ nhàng nói: “Nghe Lưu quản gia nói hôm qua muội cùng Vương gia đi săn, trở về thấy muội có vẻ mệt mỏi nên ta đến thăm muội”.

Trên đời này khó hiểu nhất là lòng dạ đàn bà, không có người đàn bà nào rộng lượng với kẻ khác nhất là cảnh chồng chung này. Ta không tin nàng có ý tốt quan tâm ta hay nàng đến thăm dò ta. Ta có gì để thăm dò chứ?

Ta cười đáp lại: “Làm phiền Hồng Ngọc tỷ. Ta thật không sao, chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi, nghĩ ngơi chút sẽ khỏe, không cần tỷ nhọc công”.

“Sao muội khách sáo thế, chúng ta đều là tỷ muội cùng hầu hạ vương gia, ta đây có chút thuốc bổ, an thần dưỡng sức, muội uống sẽ mau hết bệnh”.

Nói rồi nàng lấy mấy thang thuốc đặt trên bàn, dặn dò cách sắc thuốc. Nói chuyện loa qua một chút nàng cáo biệt ta, nói không làm phiền ta nghỉ ngơi. Trước khi ra đến cửa nàng không quên nhắc ta uống thuốc. Nếu người ngoài không biết thì xem ra nàng với ta đúng là một đôi tỷ muội tốt, làm người cảm động không thôi. Sau khi Tiểu Mai tiễn Hồng Ngọc đi, nàng vội lấy thang thuốc mà Hồng Ngọc tặng đem đi.

“Tiểu Mai đem thuốc đi đâu đấy?”

“Em đi sắc thuốc cho tiểu thư dùng”.

Ta nhìn nàng lắc đầu, Tiểu Mai đúng là một đứa trẻ ngây ngô, rồi ra lệnh Tiểu Mai “Đem lại đây cho ta”

Ta quan sát các vị thuốc, quả là không có gì đáng nghi, toàn là các phương thuốc bổ nào là Nhân sâm, Hoàng kỳ, Đỗ trọng, Nhục thung dung, Thỏ ty tử, Xa sàng tử, lê lô.... toàn là những vị thuốc tốt. Có lẽ ta quá đa nghi rồi, mà khoan sao có “lê lô” ở đây. Ta nhớ không nhầm thì trong đông y nếu phối ngẫu các vị thuốc với nhau đúng cách thì không độc hại, nhưng chúng sẽ trở thành độc hại như lê lô với nhân sâm, huyền sâm hoặc chúng kỵ nhau như nhân sâm với ngũ linh chi... Các đại phu điều biết rõ điều này vậy Hồng Ngọc có biết điều này không? Hay nàng có ý độc chết ta? Hay nàng ganh tỵ vì chuyện Vô Trần đưa ta đi săn? Không đúng! những thứ thuốc này thật ra điều vô hại nhưng nếu ở chung một chỗ sẽ tạo ra chất độc vô cùng nguy hiểm, vậy người đưa đơn thuốc phải là người rất rành y thuật, nhưng Hồng Ngọc là người xuất thân từ thanh lâu, làm sao nàng biết chuyện này, hay chỉ là sự trùng hợp. Lý nào có sự trùng hợp như thế, sự việc thật không đơn giản. Hồng Ngọc độc ta vì ganh tỵ hay một ẩn tình nào đó vì hiện giờ Vô Trần đối với ta vẫn chưa tỏ tình ý thâm sâu nào.

“Tiểu thư có chuyện gì sao?” Tiểu Mai lo lắng nhìn ta hỏi.

Ta nói Với Tiểu Mai không được nói với bất kỳ ai chuyện này. Ta bỗng muốn gặp Vô Trần, liền đi tìm hắn. Đạo hết phủ vẫn không gặp, vừa lúc ấy Lưu quản gia đi ngang. Ta vội hỏi: “Lưu quản gia, ngài biết vương gia ở đâu không?”

Nghe ta nói, Lưu quản gia liền quay sang trả lời: “Hôm qua đi săn về, hoàng thượng mời vương gia vào cung bàn quốc sự, sáng sớm hôm nay cùng Hắc Phong đi Phương thành”.

Đi Phương thành, có việc gì gấp rút sao đi Phương thành. Ta liền nói: “Khi nào thì về?”

“Xin tạ tội, thật không biết khi nào vương gia về”

Từ kinh thành đến Phương thành nếu đi nhanh cũng mất khoảng ba ngày, Phương thành nằm ở phía Bắc kinh thành, thường xuyên phải chịu thiên tai hạn hán. Từ phía xa có thể thấy sự hoang tàn mà mùa lũ vừa qua để lại, Vô Trần nhớ lại công vụ mà thoàng thượng giao hôm ấy.

“Vô Trần, trầm thật không biết giao phó nhiệm vụ này cho ai ngoài khanh ra vì khanh là người trầm tin tưởng nhất” người vừa xưng trầm là Thủy Vô Khuyết – hoàng đế nước Long quốc cũng là hoàng huynh của Vô Trần.

“Bệ hạ cứ giao phó, thần nhất định hoàn thành nhiệm vụ” Vô Trần quỳ gối, giơ thủ chờ mệnh lệnh. Thủy Vô Khuyết từ long ỷ bước xuống thêm nâng Vô Trần lên và nói:

“Ta chỉ muốn nhờ khanh điều tra vụ tham ô ngân khố cứu trợ dân bị thiên tai lũ lụt vừa qua ở Phương thành”

“Vậy Vô Trần xin nhận lệnh”

“Nhưng vụ việc có liên quan đến các vị quan có địa vị không kém trong triều, ta muốn khanh xử lý thật nhẹ nhàng và khôn khéo” Thủy Vô Khuyết nhìn Vô Trần rồi nói tiếp “Ta biết như thế làm khó xử cho khanh nhưng...”

“Thần sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà hoàng thượng giao phó nhưng ta có một điều kiện” Hắc âm trầm nói.

“Điều kiện gì?”

“Sau khi làm xong nhiệm vụ lần này ta muốn rút khỏi quan trường” Âm thanh kiên định làm Thủy Vô Khuyết có chút chấn động, hồi lâu sau Thủy Vô Khuyết nói: “Được, trầm hứa”.

Vô Trần đang ngày đêm đến Phương thành thì tại một nơi thuộc địa phận kinh thành.

“Tướng gia, theo tình báo của ta hoàng thượng đã nghi ngờ vụ việc ở Phương thành và cho thất vương gia đi điều tra, ta phải làm sao?” Hắc vừa nói mà mồ hôi chảy đầy người, nếu mà hoàng thượng biết việc thì dù hắc có mười cái đầu cũng chém không hết.

“Người sợ gì chứ, tất cả có ta lo” giọng nói giận dữ quát lên, người này tuổi ngoài 50, gương mặt mang nét gian xảo cùng quý quýet, hắc chính là Mộ Dung Phục, cha của Mộ Dung Thanh Sơn và Mộ Dung Tuyết, cũng là tể tướng đương triều Long quốc. Lần đi này của Thủy Vô Trần quả là lành ít dữ nhiều.

14. Chương 14

Thủy Vô Trần và Hắc Phong thuê một khách điểm ở trọ sau khi đã đến Phương thành. Hắc định nghỉ ngơi, tối sẽ cùng Hắc Phong đột nhập phủ nha của Phương thành tìm xem sổ sách ghi chép để tìm manh mối. Đang ngưng thần dưỡng khí thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Đêm đã khuya mà ai còn đến, sau đó hắc bước ra mở cửa, trước cửa hiện ra thân ảnh quen thuộc, người mà hắc ngày đêm thương nhớ, người làm trái tim hắc tổn thương đó chính là Mộ Dung Tuyết. Sau khi thấy Vô Trần mở cửa, nàng liền ôm lấy người hắc khóc.

“Sao Tuyết phi nương nương lại ở đây?” Hắc ngạc nhiên hỏi rồi định gạt tay nàng ra khỏi người, nhưng Mộ Dung Tuyết càng ôm hắc chặt hơn, giọng nói ma mị vang lên: “Ta nhớ ngươi, Vô Trần ta nhớ ngươi”.

Hắc liền xoay người gạt bỏ Mộ Dung Tuyết nói: “Giờ nàng là phi tử của hoàng huynh, xin nàng tự trọng”.

Vừa dứt lời Mộ Dung Tuyết càng khóc nức nở như “mưa trút hoa lê” nhìn Vô Trần nói: “Chàng vẫn còn giận ta, vẫn còn để trong lòng những lời trước kia mà ta nói với chàng sao?” Sau đó Mộ Dung Tuyết ôm chặt thắt lưng Vô Trần mà tiếp: “Ta yêu chàng, chỉ mình chàng nhưng ta phải nhập cung, đó là điều ta không muốn. Hôm ấy ta nói với chàng những lời đau lòng thế cũng là vì không muốn chàng vì ta đau khổ”.

Thấy Vô Trần im lặng không chút phản ứng, Mộ Dung Tuyết liền buông tay rồi bước ra cửa: “Ta vì chàng mà không cần đến sĩ diện để cầu xin chàng, thế mà chàng vẫn lạnh lùng với ta, chàng đã thay lòng. Chàng thích Viên Nguyệt phải không? Đã vậy ta sẽ đi”.

Vô Trần đang phân vân, do dự. Hắc nhìn thấy những giọt nước mắt của Mộ Dung Tuyết thì tâm tình có chút xao động, nhưng hắc tự nhủ với lòng nàng giờ là phi tử của hoàng huynh, cái ngày đi săn đó Mộ Dung Tuyết muốn cùng hắc rời bỏ kinh thành, mai danh ẩn tích sống bên nhau. Nhưng làm sao hắc có thể, đang suy nghĩ thì thấy Mộ Dung Tuyết muốn rời đi, đêm hôm khuya khoắt dù thế nào cũng một nữ nhi lang thang một mình sao được. Hắc liền kéo Mộ Dung Tuyết lại nói: “Nàng hãy ở lại đây nghỉ ngơi”.

Nói xong Vô Trần xoay người bước qua cửa, Mộ Dung Tuyết liền hỏi: “Chàng đi đâu?”

“Ta sang phòng khác, nam nữ thụ thụ bất tương thân”.

“Ta sợ! xin chàng ở đây” nói đoạn Mộ Dung Tuyết lại khóc “Nếu chàng không ở lại ta sẽ đi”. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lời này thật đúng. Mà với sự khẩn cầu của Mộ Dung Tuyết thì dù là người có trái tim sắt đá cũng mềm lòng và với Vô Trần cũng vậy.

Thế là đêm đó Vô Trần thức suốt đêm canh chừng cho Mộ Dung Tuyết ngủ. Vì hắc vừa bước đi thì bàn tay Mộ Dung Tuyết cứ nắm chặt tay hắc không buông. Và đêm đó hắc không thể đi điều tra theo kế hoạch đã định.

Từ ngày có Mộ Dung Tuyết Vô Trần chỉ suốt ngày bên nàng ta, không làm gì được. Ban ngày dung nàng dạo hoa ngắm cảnh, mua sắm. Ban đêm thì đánh đàn ngâm thơ. Hắc Phong vô cùng sốt ruột, hắc sợ sự việc chậm trễ, các chứng cứ sẽ tiêu tan. Nhưng lâu rồi hắc không thấy Vô Trần vui vẻ như thế nên đành nín nhịn. Về phần Vô Trần hắc ta hỏi Mộ Dung Tuyết sao nàng ấy biết hắc ở chỗ này và đến. Nàng nói nghe hoàng thượng phân công hắc đến Phương thành đi công vụ, nàng ấy liền xin hoàng đế trở về nhà thăm song thân. Hoàng thượng liền chấp nhận, nên nàng vội ngày đêm chạy đến Phương thành.

Nghe như vậy hắc liền không hỏi thêm gì nữa, nhưng chuyện không thể chậm trễ hắc liền quyết định tối nay đột nhập phủ nha của Phương thành tìm chứng cứ.

“Tuyệt nhi! Hôm nay ta có chuyện phải làm, nàng ngoan ngoãn ở trong phòng đợi ta về nhé.” Thủy Vô Trần dặn dò Mộ Dung Tuyết.

“Chàng hứa quay lại nhé” Mộ Dung Tuyết nắm lấy tay áo hắc nói.

“Ta sẽ quay lại, khi ta làm xong chuyện, chúng ta sẽ cùng quy ẩn mà sống đời bên nhau” hắc vuốt tóc Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng nói.

Hắc cùng Hắc Phong đột nhập vào phủ nha, tiến vào thư phòng của quan huyện phủ nha nhưng vừa đột nhập vào thì đuột sang khắp nơi. Tiếng đao gươm chát chúa.

“Lộ rồi” hần vừa nói vừa ra hiệu cho Hắc Phong rút lui. Nhưng chưa kịp thoát thì đã bị bao quanh. Sau một hồi giao đấu ác liệt, Hắc Phong luôn ra sức bảo vệ Vô Trần nhưng địch đông mà võ công của bọn họ thật cao thâm, binh lính của phủ nha không thể đạt đến trình độ này được. Mà bọn chúng ta chiêu nào cũng muốn lấy mạng hần, hần cảm tượng hần như một con chuột sa vào bẫy. Đám quân lính được huy động ngày càng đông, càng ngày bao chặt bọn người của Thủy Vô Trần. Hắc Phong liều mình tấn công để Vô Trần chạy thoát. Nhưng không thể được vì lúc này một con kiến không thể lọt ra ngoài.

“Các người là ai?”

“Thất vương gia không cần biết bọn ta là ai, chỉ cần biết bọn ta muốn lấy cái mạng của ngài” một trong bọn chúng cười nhạt đáp.

Bọn chúng biết ta là thất vương gia là người của triều đình mà lại không sợ chết đòi lấy mạng ta, nhất định bọn chúng có liên quan đến vụ án bòn rút quốc khố cứu trợ. Giao chiến một hồi trên người Vô Trần chỉ chút những vết thương. Giờ phút này hần không cự quạ được.

“Vương gia đừng trách ta, chỉ tại ngài lảm chuyện” nói rồi hần đưa đao lên định đâm xuống nhưng một đạo quang xẹt qua. Do quá nhanh, nên không xác định đó là gì chỉ thấy trên cổ tên thích khách có một vết chém bén ngọt.

“Thất đệ có sao không?” Âm thanh nhàn nhạt buông ra. Tất cả điều hướng về một phía.

Lục vương gia một thân trường bào màu vàng uy nghiêm mà bá đạo làm người ta phải sợ hãi. Bên tay là một thanh trường kiếm đang gươm máu. Sau đó hần đưa kiếm về phía bọn thích khách. “Kiếm ta vẫn chưa uống máu đủ đâu” rồi phi thân xuống, bên sau Thủy Vô Hối là một đoàn quân cũng phi thân ra. Tình thế đảo ngược, bọn thích khách liền bỏ chạy.

“Vô Trần người không sao chứ?” Giọng nói quen thuộc vang bên tai, nhưng hần không nhìn rõ mặt, rồi màng đen bao trùm lấy hần.

15. Chương 15

Khi hần tỉnh lại, hần nhìn thấy Mộ Dung Tuyết nước mắt đầm đìa nhìn hần.

“Vô Trần cuối cùng chàng đã tỉnh”.

“Ta không sao.” Sau đó hần dùng tay lau đi những giọt nước mắt trên đôi mắt xinh đẹp của Mộ Dung Tuyết.

“Đã tỉnh dậy là có mỹ nhân bên cạnh” Thủy Vô Hối giọng điệu tựa phi tiếu nhìn hần nói.

“Sao lục ca biết ta ở đây mà đến” hần tò mò hỏi.

Thủy Vô Hối vẫn cái giọng điệu phớt lờ ấy, liền nhìn ra cửa nói: “Đã đến sao không vào”.

Nhìn ra hướng Thủy Vô Hối gọi, Vô Trần thấy thân ảnh quen thuộc. Hần thốt lên “Viên Nguyệt” hần cả kinh, hôm nay thật có nhiều thứ làm hần cả kinh. Sao Viên Nguyệt ở nơi đây, nàng đang ở kinh thành mà. Vậy ra giọng nói khi ấy là của nàng.

Viên Nguyệt bước vào nói: “Vương gia, ta lo cho ngài nên cùng lục vương gia đến, may mà đến kịp”.

“Chuyện này là sao, ta cần một lời giải thích” Vô Trần ngồi dậy, nhưng lại động vết thương, hần rên lên. Viên nguyệt định lại đỡ Vô Trần nhưng Mộ Dung Tuyết tới nhanh hơn.

Mộ Dung Tuyết quay sang nói với Viên nguyệt: “Viên Nguyệt cô nương, vương gia hãy để ta chăm sóc. Lúc này không nên nói nhiều, tránh ảnh hưởng vết thương của người”.

Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng đỡ Vô Trần rồi nói: “Còn chàng hãy yêm tâm chợp mắt đi, có gì một chút nói sau. Vô Trần gật đầu, sau đó phân phó: “Viên nguyệt nàng cũng nghỉ đi, các chuyện khác sẽ nói sau”.

Thấy sự quan tâm lo lắng mà Mộ Dung Tuyết dành cho Vô Trần và thấy thái độ dịu dàng mà nàng trước kia chưa từng thấy của Vô Trần. Nàng thấy chạnh lòng, thấy chua xót. Liền cất bước ra bên ngoài.

“Nàng thấy đau lòng” Thủy Vô Hối đi theo sau nói. Hắn cũng thấy thái độ của Mộ Dung Tuyết dành cho Vô Trần, cũng không nói gì dù Mộ Dung Tuyết có là phi có là gì thì với hắn không có gì quan trọng, đơn giản hắn không thích xen vào chuyện của người khác. Nên khi thấy Viên Nguyệt ra ngoài, hắn cũng cất bước theo sau.

“Ta chỉ là kẻ thứ 3 thôi, mà kẻ thứ 3 thì làm gì có quyền được hạnh phúc” giọng nói nàng như nghẹn cứng, nghe thật thê lương.

Thủy Vô Hối liền bước nhanh lấy tay nắm lấy vai của Viên Nguyệt rồi xoay nàng lại: “Nếu muốn khóc, hãy khóc trên bờ vai ta, bờ vai ta lúc nào cũng để cho nàng khóc” hắn trầm giọng nói. Viên Nguyệt không ngần đầu, vội đẩy hắn ra.

Hắn buông nàng ra rồi bước đi nói: “Nàng hãy nhớ lời hứa với bốn vương, đối với bốn vương thì ai nợ bốn vương, bốn vương nhất định sẽ đòi”

Đêm nay trời đầy sao, không khí mát mẻ nhưng nó trái lại với tâm trạng của Viên Nguyệt, lòng nàng rối bời đau đớn. Tim nàng đau, nước mắt cứ rơi như những hạt châu sa. Nàng cất tiếng hát. Bài hát theo gió đi khắp, đêm nay có những kẻ không thể nào chớp mắt ngoài nàng còn có Mộ Dung Tuyết và Lục vương gia – Thủy Vô Hối.

“Chàng sẽ hận ta chứ Vô Trần?” Viên Nguyệt thì thảo như hỏi nhỏ.

“Lời ca đầy bi thương, quả đúng là danh kỹ - Mẫu Đơn ở Bách Hoa Lâu, có chút tài năng quyến rũ người đầy chứ” Mộ Dung Tuyết châm chọc nói. “Nhưng tiếc Vô Trần không nghe thấy vì chàng đang ngủ ngon bên cạnh ta”

Mộ Dung Tuyết trên tay cầm chén thuốc nhìn thấy Viên Nguyệt đi từ phòng ra liền nói những câu châm chọc đó. Viên Nguyệt giận dữ như cổ nhện mà nói:

“Người đang có âm mưu gì, sao lại sai Hồng Ngọc độc hại ta?”

“Nàng nói gì ta không hiểu” Mộ Dung Tuyết ngu ngơ hỏi. “Hồng Ngọc là ai? ” sau đó nàng toan cất bước đi.

Viên nguyệt giận dữ nắm lấy tay nàng nói cho ra lẽ thì. Xoảng! Bát thuốc rơi xuống, nước thuốc bắn ướt người Mộ Dung Tuyết thì chỉ nghe tiếng “Á! Nóng quá!”

Viên nguyệt lo lắng, định xem sao thì Mộ Dung Tuyết liền chạy vào lòng Vô Trần rồi khóc. Nguyên lai khi đang nghỉ trong phòng, nghe có tiếng thét thất thanh hắn liền vội phóng ra thì thấy Viên Nguyệt nắm tay Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết đau đớn lao vào lòng hắn. Hắn lo lắng hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Mộ Dung Tuyết nước mắt đầm đìa chỉ tay về phía Viên Nguyệt: “Nàng ấy cảnh cáo ta, không cho ta hầu hạ chàng” nói xong Mộ Dung Tuyết khóc thút thít.

Viên Nguyệt cứng lời, Mộ Dung Tuyết thật tráo trở đổi trắng thay đen. Mặt Vô Trần lúc này hóa đen. Hắn thật không nghĩ Liều Viên Nguyệt làm chuyện này. Nhưng chính mắt hắn trong thấy còn gì chối cãi nữa.

Hắn băng lãnh nhìn Viên Nguyệt: “Ta không muốn thấy chuyện như thế xảy ra nữa, nếu nàng nguy hại đến Tuyết nhi ta sẽ không tha dù nàng đã từng cứu ta”

Nói xong hắn bước đi cùng Mộ Dung Tuyết, bỏ lại Viên Nguyệt cùng nước mắt đau thương.

16. Chương 16

“Tiểu thư”. Nghe tiếng Tiểu Mai gọi từ phía sau, Viên Nguyệt vội lau đi nước mắt. Rồi quay sang hỏi: “Chuyện gì Tiểu Mai?”

“Phong ca vẫn chưa tỉnh, em lo quá”

“Phong ca?”

Từ nào khi nào đã gọi tên người ta thân thiết thế” ta chọc Tiểu Mai. Nàng nghe ta nói thì mặt ửng đỏ. Thấy thế ta không chọc nàng nữa nếu không mặt nàng sẽ đỏ như quả ớt à xem.

Ta liền nói: “Em yên tâm đi, do Hắc Phong bị mất máu nhiều nên giờ vẫn chưa tỉnh. Ta đã xem qua, hẳn giờ bớt sốt có thể chút nữa sẽ khỏi. Nhưng tránh biến chứng xảy ra nên có người bên cạnh”

Nghe ta nói thế, Tiểu Mai vội vàng nói: “Vây em xin phép tiểu thư cho em chăm sóc...” giọng Tiểu Mai càng nói càng nhỏ.

Ta hiểu ý nàng nên cười nói “ Người bệnh quan trọng, em chăm sóc Hắc Phong đi, ta tự lo ình được”

Tiểu Mai vui vẻ, gật đầu cảm ơn ta rồi vội chạy về phía phòng Hắc Phong. Ta thấy bộ dáng đó chỉ biết lắc đầu cười, đúng là khi yêu làm cho người ta mất hết lý trí.

Ta cũng về phòng, ngồi nhớ lại Mộ Dung Tuyết, nàng đúng là người lòng dạ độc ác. Khi còn ở trong phủ, sau ngày Hồng Ngọc đưa thuốc thì ta luôn gặp những chuyện kỳ quái. Một hôm nọ tự nhiên trong phòng ta xuất hiện rất nhiều rắn trúc điệp thanh, một loài rắn màu xanh rất độc. Người bị cắn có thể chết ngay tức khắc nhưng may mắn lúc ấy trên tay cầm cây đàn, sau khi đánh đàn ở hoa viên về liền ném về phía bọn rắn đang bò la liệt trên sàn nhà rồi chạy ra ngoài kêu người cứu giúp. Rồi những việc khác, tất cả đều nhằm vào ta, lấy mạng ta.

Ta cùng Tiểu Mai quyết định theo dõi Hồng Ngọc thì một ngày kia thấy nàng lén lút nói chuyện với một gia đình lạ ngoài phủ, do khoảng cách khá xa nên không nghe họ nói gì chỉ nghe 2 chữ “Phương thành”. “Phương thành” không phải là nơi mà Vô Trần đang đến làm nhiệm vụ sao. Sau đó chúng ta theo dõi tên gia đình thì thấy hắn trao đổi với một nữ tử dùng khăn che kín mặt. Sau khi bọn họ trao đổi với nhau xong, Tiểu Mai vội giả vờ đụng ngã nàng, thì sau chiếc khăn che mặt. Đó là một dung nhan không thể quên được, đó không phải là Mộ Dung Tuyết sao.

Trong đầu ta cứ loay hoay suy nghĩ, Mộ Dung Tuyết và Hồng Ngọc nhất định có quan hệ với nhau và cùng liên quan đến “ Phương thành”, nơi mà Vô Trần đang ở đó. Dự cảm chẳng lành, ta phải mau đi Phương thành. Nhưng ta, thân thể đơn côi làm sao đến được đó. Ta nghĩ ngợi chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Lục Vương Gia Thủy Vô Hối mà thôi.

“Muốn bốn vương giúp” hắn nhìn Liễu Viên Nguyệt cười nói. “Ta sắp về biên ải, công vụ bận bịu dù rất muốn nhưng ta không thể giúp nàng”

“Ta xin vương gia” nói đoạn nàng liền quỳ gối xuống, giọng nói đầy kiên định.

“Nếu ngài chịu giúp ta, ta nguyện làm thân trâu bò đáp tạ ngài” thấy Viên Nguyệt khẩn cầu như thế, Vô Hối đỡ nàng đứng dậy, nhẹ nhàng đáp: “Muốn bốn vương giúp người cũng không sao, nhưng không cần làm thân trâu ngựa. Ta biên quan khói lửa, mà ta lại thích nàng” nói xong liền nhìn thẳng vào mắt Liễu Viên Nguyệt tiếp: “Nếu nàng đồng ý cùng ta đi quan ngoại, ta sẽ giúp nàng”.

Nghe xong lời Thủy Vô Hối, Viên Nguyệt có chút chấn động, không ngờ hắn lại muốn nàng đi cùng. Nếu ta đi cùng thì sao có thể bên cạnh Thủy Vô Trần... làm sao ta có thể quay về nhà. Thủy Vô Hối quan sát Liễu Viên Nguyệt, thấy nàng im lặng nên nói tiếp: “Nàng không cần trả lời ta ngay, có thể suy nghĩ, ta chỉ muốn nàng cùng ta ra biên quan tâm sự, đàn ca cho ta đỡ cô quạnh”.

“Ta đồng ý” không có thời gian suy nghĩ nữa, nếu chậm trễ có lẽ tính mạng của Thủy Vô Trần sẽ gặp nguy hiểm.

“Không hối hận?”

Liễu Viên Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Thủy Vô Hối như khẳng định quyết tâm.

“Ta không hối hận” điều mà Liễu Viên Nguyệt ta hối hận là nếu Vô Trần có mệnh hệ nào ta sẽ khổ sở, dằn vặt suốt đời.

“Hảo! Một lời đã nói tứ mã nan truy, nàng muốn bốn vương giúp gì?”

“Đi Phương thành”.

Sau khi đến đây, thì may mắn cứu được Vô Trần thoát khỏi nanh vuốt tử thần và gặp Mộ Dung Tuyết nàng đã đến trước ta một bước, ta chợt hiểu thì ra nàng muốn giết ta vì nàng ta yêu thích Vô Trần. Nhưng ngoài yêu thích Vô Trần, nàng ta còn mưu tính gì không, sao nàng đến đây khi Vô Trần đang làm nhiệm vụ hoàng thượng giao? Không lẽ trùng hợp, không. Trên đời này không có khi nào trùng hợp thế, sự trùng hợp này có bàn tay con người nhúng vào.

Suy nghĩ ắt có điều kỳ lạ, ta phải nói với Vô Trần để hấn phòng ngừa Mộ Dung Tuyết. Nghĩ đến đây ta vội đi gặp Thủy Vô Trần. Vô Trần ở tầng trên nên nàng vừa bước đến cầu thang thì lại gặp Mộ Dung Tuyết. Ta không nói gì, nếu không xảy ra hiểu lầm. Ta định cất bước đi thì Mộ Dung Tuyết đứng cản đường.

“Người tìm Vô Trần?” Mộ Dung Tuyết cất giọng hỏi.

“Không phải chuyện của ngươi” ta lạnh lùng đáp, rồi cất bước đi nhưng nàng chắn đường, quyết không cho ta qua.

“Chàng đang nghĩ ngợi, tốt nhất là ngươi không nên đến gặp chàng, vì chàng không muốn thấy mặt ngươi”.

“Ta có chuyện cần gặp, tránh đường giùm Tuyết phi”

Ta vừa nói, Mộ Dung Tuyết trừng mắt ta rồi sau đó mở miệng cười:

“Chuyện khi sáng xem ra ngươi không rút ra được bài học. Ngươi có biết vì ngươi ta đã năn nỉ với Vô Trần tha cho ngươi không?”

“Ngươi!” ta giận dữ nhưng cố kìm nén lại sau đó tiếp “Xin nhường đường, ta không có thời gian đôi co với nàng”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười “ Ngươi có biết vì sao Vô Trần yêu ta không? Vì ta có đầu óc” sau đó nàng lại nhìn ta cười nhạt “Nếu ta có chuyện gì lần nữa thì ngươi nghĩ Vô Trần sẽ làm gì với ngươi” nói đoạn nàng liền buông tay, té ngã từ cầu thang xuống. “Á!” Ta chưa kịp hoảng hồn thì một bóng đen vụt lao xuống xô ta ngã vào thành cầu thang. Ta vội đưa tay sờ lên bả vai đau nhức, xác định ai vừa đụng ta thì thấy Vô Trần đang bế Mộ Dung Tuyết, khuôn mặt nàng vẫn vẹo vì đau nhức. Hấn liền bế nàng lên phòng hấn, ta vội chạy theo sau. Hấn đặt Mộ Dung Tuyết lên giường rồi giận dữ quát lớn tiểu nhị: “Gọi đại phu nhanh lên cho ta”.

“Tuyết nhi nàng không sao chứ?” hấn nắm bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Tuyết lo lắng hỏi.

“Ta không sao! Chàng đừng trách Viên Nguyệt, tại ta sơ ý, chứ không phải nàng xô té ta” Mộ Dung Tuyết nhăn nhó đáp. Vì nàng đau lắm nên mồ hôi cứ chảy ướt cả thân, khuôn mặt xanh xao tái nhợt, làm người ta động lòng thương xót không thôi.

“Không phải ta” vừa định thanh minh thì “Bốp” Vô Trần đã tát một bạt tay vào má Viên Nguyệt, cả năm dấu tay in hình trên đôi má trắng, lực đánh rất mạnh nên máu rỉ ra cả khóe môi.

“ Nếu ngươi còn làm tổn thương Tuyết nhi thì ta không tha dù ngươi có cứu mạng ta” Thủy Vô Trần lập lại lời nói lúc sáng “Tuyết nhi có tội tình gì mà ngươi hãm hại nàng ấy, từ nay ta không muốn gặp mặt ngươi”

Trước mắt như có một làn sương mỏng, Viên Nguyệt yếu ớt nói: “ Ngài hãy tin ta, những chuyện ngài thấy chỉ là hiểu lầm. Mộ Dung Tuyết ám hại ta. Nàng ta đến đây nhất định có âm mưu”.

“Lầm ư? Chính ta thấy, có ai lại tự làm tổn thương mình” Sau đó hấn nâng cằm Viên Nguyệt gần lên từng chữ “Viên Nguyệt thì ra ngươi thật độc ác dám vu oan cho Tuyết nhi, ta cũng đã từng nghĩ sẽ yêu ngươi nhưng chỉ vì ngươi ganh tị Tuyết nhi mà làm tổn hại nàng, ngươi đừng mơ mộng, ta chỉ yêu Tuyết nhi mà thôi”

Nước mắt lưng tròng, đàn ông ai cũng vậy. Họ thật vô tình bạc bẽo

“Cút! Ngươi định dùng nước mắt diễn trò với ta sao. Được, nếu ngươi không đi, ta sẽ đi”.

“Ta đi” nàng lau nước mắt, bước ra phòng nhìn thấy cái cười đắc ý của Mộ Dung Tuyết, trước khi bước đi nàng buông một câu: “Dù ngài nghĩ sao cũng được, nhưng hãy cẩn thận với Mộ Dung Tuyết”

17. Chương 17

“Chuyện gì xảy ra với nàng thế?” Thủy Vô Hối từ sáng sớm đã ra ngoài điều tra hành tung nhóm sát thủ tối qua. Hắn vừa về thì thấy trên mặt của Liễu Viên Nguyệt ửng đỏ. Liền lo lắng hỏi.

“Là Vô Trần phải không?”

“.....”

“Đi theo ta ra biên quan đi, ta hứa sẽ cho nàng hạnh phúc” hắn ôm Liễu Viên Nguyệt vào lòng nhẹ nhàng nói.

“Nếu nàng muốn rời khỏi nơi đây lập tức, ta sẽ lập tức đưa nàng đi” vì hắn không muốn Viên Nguyệt đau lòng khi nhìn thấy Vô Trần cùng Mộ Dung Tuyết thân thiết bên nhau.

Liễu Viên Nguyệt nhẹ nhàng nhìn hắn cười nói: “Viên Nguyệt đã hứa sẽ giữ lời nhưng ta xin ngài giúp ta một chuyện”.

Hôm sau từ trên lầu cao, Thủy Vô Trần nhìn theo bóng dáng dần rời đi của Viên Nguyệt, đi bên theo nàng còn có đội quân của Thủy Vô Hối.

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Nàng ta thật có nhiều người yêu thương, một thời gian ngắn thế mà câu dẫn được lục vương gia”.

Vô Trần im lặng không nói, một lúc sau nhìn Mộ Dung Tuyết âu yếm nói: “Nàng còn đau nữa không, ở đây lạnh để ta đưa nàng về phòng”

“Chàng đừng lo lắng, ta không sao” Mộ Dung Tuyết âm thanh yêu mị nói. “Ở trong phòng thật buồn tẻ, chàng cùng ta ra ngoài dạo nhé ta biết nơi này đẹp lắm”

Nơi mà Mộ Dung Tuyết đưa Vô Trần đến là một ườn đào. Nhưng giờ không là mùa xuân nữa nên vườn đào không có hoa mà chỉ có những lá xanh chi chít, bên cạnh là một dòng suối tuyệt đẹp chảy róc rách. Vô Trần cùng Mộ Dung Tuyết đi đến một tảng đá to gần bờ suối. “Quả mà một thế cảnh đào viên, nếu mà đến mùa xuân nhất định sẽ đẹp đến dường nào”

Mộ Dung Tuyết tươi cười nói: “Đúng vậy” rồi hít lấy một không khí tươi mát nói “Vậy nên chúng ta cùng thưởng thức nó đi nhé”

“Sao nàng lại biết nơi đây? Không phải là lần đầu tiên nàng đến đây ư” Thủy Vô Trần âm lãnh hỏi.

Mộ Dung Tuyết sắc mặt cứng đờ cười nói “Thiếp muốn chàng bất ngờ, là chương quỳ khách điểm nói với thiếp”.

Nghe nàng trả lời, Thủy Vô Trần không nói gì nhàn nhạt nhìn cảnh đẹp. Mộ Dung Tuyết lại nói: “ Dù Liễu Viên Nguyệt có đối xử thiếp như thế nhưng thiếp vẫn lo cho nàng ấy”.

Nghe Mộ Dung Tuyết nói, Thủy Vô Trần xoay mặt nhìn nàng: “Tuyết nhi quả là người có tấm lòng lương thiện, đúng là lo thật”.

“Vâng đúng là lo”. Mộ Dung Tuyết cười nói.

“Nhưng... lo hơn lại chính là nàng” Thủy Vô Trần tựa tiểu phi tiểu nhàn nhạ nhìn Mộ Dung Tuyết nói.

“Sao lại lo cho thiếp” Mộ Dung Tuyết nhìn Vô Trần lo lắng hỏi.

“Vì cái này” vừa nói, Thủy Vô Trần lấy từ trong áo ra một quyển sách. “Bằng chứng phạm tội của Mộ Dung Phục, dám tham ô ngân khố cứu trợ dân bị thiên tai”.

“Người...” Mộ Dung Tuyết trừng mắt Thủy Vô Trần, giọng nàng không còn âm thanh của ma mị mà là trở nên âm lạnh và cay độc “Người phát hiện từ lúc nào?”

“Ngay từ đầu”.

“....”

“Nàng có nhớ khi ta hỏi vì sao nàng biết mà đến không?”

“Ta nhớ, lúc ấy ta nghe từ hoàng thượng nói người nhận công vụ đến Phương thành, ta liền xin về thăm song thân, sau đó ta đến đây”.

Thủy Vô Trần nhìn Mộ Dung Tuyết vẫn giữ nét cười nói tiếp. “Hậu cung không xen vào chuyện triều chính đó là quy định xưa nay, mà đây là công vụ mật lý nào hoàng thượng lại nói cho người biết dù người có là sủng phi và đó là lý do ta bắt đầu nghi ngờ. Khi bị mai phục càng làm nghi ngờ ta đối với người lớn hơn”.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết cả kinh, sau đó nàng cười lớn: “Ta không tin, nếu vậy sao người còn đối xử với Liễu Viên Nguyệt mà bênh vực ta, rồi đuổi nàng ta đi?”

Thủy Vô Trần nhìn mặt nước suối chảy nhẹ nhàng đáp

“Ta muốn người tin là ta hoàn toàn mù quáng yêu người, với lại nơi đây nguy hiểm ta lo cho nàng ấy và... ta thật không xứng với Liễu Viên Nguyệt, nàng ấy sẽ hạnh phúc khi cùng bên lục ca”.

“Hahaha, hay cho Thủy Vô Trần, người vẫn như thế âm trầm khó đoán. Thì ra mấy hôm nay người ở bên ta, chăm sóc ta thật ra là muốn tìm chứng cứ bên người ta. Ta thật đánh giá sai người”.

“Đúng! Vì ta biết chứng cứ đó không đâu xa mà ở bên trong người người, cũng là kẻ chủ mưu tất cả mọi chuyện” Thủy Vô Trần chỉ tay về Mộ Dung Tuyết, lời nói rõ từng từ từng chữ, làm người nghe chấn động.

“Người đã biết sao không vạch trần ta” Mộ Dung Tuyết không nao núng mà hỏi lại.

“Ta muốn cho nàng một cơ hội”.

“Cơ hội?” Mộ Dung Tuyết càng cười lớn.

“Ta không tin, từ khi vào cung ta gặp biết bao nhiêu sự tình người giết ta, ta giết người. Ta đã không tin ai, nếu như để Thủy Vô Khuết biết nhà Mộ Dung ta liên quan đến sự việc này thì Mộ Dung Gia sẽ ra sao. Khi đó tất cả mưu tính của ta sẽ mất hết, cả ngôi vị hoàng hậu ta từng mơ ước sẽ tiêu tan như bọt biển. Ta không thể vì một Vô Trần, vì một quyển sổ mà mất đi tiền đồ” Mộ Dung Tuyết như điên dại nhìn Vô Trần.

“Phải chi người đừng biết thì có lẽ người sẽ còn sống nhưng người nên trách mình quá thông minh đi”.

“Nàng không nghĩ giết ta thì âm mưu càng bại lộ hơn sao vì ngoài người biết Mộ Dung Tuyết ở đây còn có lục vương gia”.

Mộ Dung Tuyết càng cười lớn: “Hahaha, người nghĩ bọn người hắc sẽ sống sót thoát khỏi Phương thành này sao, có lẽ bọn họ đã xuống hoàng tuyền chờ người rồi”.

“Mộ Dung Tuyết! Ta không ngờ lòng dạ nàng ác độc đến vậy” Vô Trần kinh hãi nhìn người con gái mà trước kia hắn từng yêu thương lại độc ác đến vậy.

“Trước khi chết ta nói cho người biết một chuyện” Mộ Dung Tuyết nói tiếp: “Người biết Hồng Ngọc không? Nàng chính là nha đầu tin cậy nhất của ta, chính ta sai nàng ấy độc chết Liễu Viên Nguyệt, nhưng không ngờ nàng ta mạng lớn mà thoát khỏi. Người biết không từ khi ta thấy ánh mắt các người trao đổi trong ngày đi săn thì biết tình ý của bọn người sinh trưởng tươi tốt thế nào, trở thành một ngọn lửa ấm áp làm say lòng người. Ta tự hỏi, tình yêu của bọn họ bắt đầu từ bao giờ? Ta chỉ cảm thấy trái tim mình chùng xuống, trong ngực là một khoảng không trống rỗng, ta lại ghen tỵ. Tình yêu các bậc đế vương đều cao cả, không trao độc quyền cho ai. Ta biết hôm nay Thủy Vô Khuết yêu Mộ Dung Tuyết ta, nhưng mai ai biết sẽ có một Mộ Dung Tuyết xinh đẹp hơn, trong cung ba ngàn giai lệ, sao ta có thể nắm chặt được trái tim hắn. Dù ta không yêu người nhưng ta không muốn người yêu người khác ngoài ta nên ta mới âm thầm huấn luyện Hồng Ngọc kẻ có ngoại hình hao hao giống ta ở bên cạnh người, giám sát người” nàng cười lạnh nhìn Thủy Vô Trần, hắn không nói gì chỉ âm trầm đứng đó. Thật ra hắn không nghĩ đến Mộ Dung Tuyết lại trở thành con người như thế.

“Không chỉ có Liễu Viên Nguyệt mà ngay từ đầu ta có ý nghĩ sẽ giết tất cả những ai đến Phương thành chỉ trừ người - Thủy Vô Trần nhưng giờ thì...” Mộ Dung Tuyết vừa nói thì từ trong người rút ra một thanh đoản kiếm đâm tới Vô Trần, Vô Trần né tránh được nhưng động tác có chút chậm chạp.

“Thập hương nhuyễn cân tán”

Thập hương nhuyển cân tán sẽ làm mất nội lực, làm người ta hoạt động chậm chạp và yếu ớt khi trúng phải nó. Vô Trần ơi người thật là mất cảnh giác.

“Lần trước hụt nhưng lần này thì không đâu” nói đoạn Mộ Dung Tuyết tiếp tục đâm tới “Nơi đây sẽ là mồ chôn của ngươi, ta chuẩn bị cho ngươi đó, vườn đào này đẹp lắm phải không?”

Máu bắn khắp mặt, Mộ Dung Tuyết đang cười lớn rồi lại im bật. Người bị đâm kia không phải là Thủy Vô Trần mà là Liễu Viên Nguyệt. Lúc ấy cả vườn đào bị quân lính vây kín, dẫn đầu là Thủy Vô Hối.

“Thủy Vô Hối, Liễu Viên Nguyệt sao các ngươi còn ở đây?”

“Bổn vương đã bao vây nơi này, Mộ Dung Tuyết ngươi còn không chịu đầu hàng”

Nguyên lai trước khi ra đi, Liễu viên Nguyệt cùng Lục vương gia tính kế sẽ vờ bỏ đi, khi ấy Mộ Dung Tuyết sẽ không phòng bị mà lộ ra chân tướng. Sau đó cả đội quân âm thầm mai phục, ẩn nhẫn ngồi quan sát. Khi Mộ Dung Tuyết muốn sát Hại Thủy Vô Trần, Viên Nguyệt lao ra đỡ, Thủy Vô Hối không kịp cản trở nên thành bị kịch thế này.

Thủy Vô Trần ôm người trước ngực, nên má trắng nõn còn hằn dấu tay mà hấn đánh. Hấn khàn giọng gọi tên “Viên Nguyệt, nàng mở mắt ra đi” hấn cứ lúc lắc nhưng vô vọng.

“Liễu San San, Liễu San San” nghe có ai gọi tên mình, Liễu San San mở mắt tìm kiếm. Thì trước mắt hiện ra một thân ảnh “Tinh Quân, sao người đến đây?”

Tinh Quân cười nói “Ta đến để thực hiện lời nói trước kia, ngươi còn nhớ không Liễu San San?”

Ta nhớ trước kia hấn nói sẽ đưa ta về thời hiện tại của ta cùng với tuổi thọ của Liễu Viên Nguyệt nhưng với điều kiện Thủy Vô Trần yêu ta. Ta nhìn hấn nói: “Nhưng ta không làm Thủy Vô Trần yêu ta”.

Tinh Quân cười, rồi phát tay, trước mắt hiện ra một khung cảnh. Trong khung cảnh đó không phải Thủy Vô Trần sao, trên tay, trên tay... hấn không phải ôm ta, không! Mà là ôm Liễu Viên Nguyệt sao. Ta tiếp tục quan sát. Ta thấy nước mắt hấn, thấy hấn ôm ta không buông, nghe thấy hấn nói: “Viên Nguyệt à, nàng tỉnh lại đi, ta chưa nói tiếng xin lỗi, ta sai rồi, ta muốn làm thế để nàng quên ta, ta nghĩ lúc ca sẽ đem đến cho nàng hạnh phúc.”

Nước mắt ta rơi xuống, ta cũng yêu hấn nên mới không ngần ngại mà lao vào đỡ nhát dao đó. Tinh Quân cười nói: “Giờ Thủy Vô Trần đã yêu Liễu Viên Nguyệt, nên giờ chúng ta đi thôi Liễu Cô Nương”.

Lúc ấy có một lão thái y bước vào, bắt mạch cho ta, sau đó lắc đầu: “Vết thương đâm vào chỗ hiểm, mất máu quá nhiều, lão phu bất lực xin vương gia đừng quá đau buồn”.

“Nàng không chết, nàng nói sẽ cùng ta tạo kỷ niệm mới, sẽ ở bên ta suốt cuộc đời này, cùng sinh con đẻ cái, sống đời tiêu diêu tự tại... ta yêu nàng Viên Nguyệt”.

“Ta muốn nghe lại câu cuối” chợp có âm thanh yếu ớt vang lên. Thủy Vô Trần buông nàng ra, nhìn gương mặt nàng, thấy đôi môi nàng nhấp nháy. Hấn không tin vào mắt mình nữa liền sững người ra. Đại phu vội lao vào bắt mạch rồi la lên: “Kỳ tích quả là kỳ tích”

Hôm nay kinh thành đầy tiếng pháo nổ, ngoài trời sắc hồng đỏ rực. Mọi người kháo nhau hôm nay thất vương gia cưới chánh thê. Vương phủ hôm nay náo nhiệt, tiệc rượu ê hề. Nhưng lúc này trong phòng hoa chúc yên ắng đến lạ. Liễu San San nhớ hôm ấy nàng cầu Tinh quân không về thế giới nàng sống trước kia mà muốn tiếp tục cuộc sống của liễu Viên Nguyệt, vì nàng đã tìm thấy tình yêu lớn nhất đời nàng.

Cửa bỗng mở, Viên Nguyệt biết Vô Trần bước vào, tìm nàng càng đập nhanh. Hấn bước đến bên giường, im lặng mở khăn hỉ. Sau đó nắm tay nàng: “Ta thật may mắn vì có được nàng”.

Qua nền đỏ, Viên Nguyệt thấy mặt hấn phấp hồng, liền chọc hấn: “Đây có phải lần đầu đầu mà chàng mắc cỡ”

Nghe ta nói mặt hấn đỏ hơn: “Nàng trách ta ư? Lần đó với nàng là lần đầu của ta mà ta lại say nên không biết gì?” hấn nhẹ nhàng nói.

Ách, đừng nói là không có kinh nghiệm gì về chuyện nam nữ nha. Ta nhìn hần, mặt hần càng hồng. Thủy Vô Trần dù trong phủ có rất nhiều giai nhân tú lệ nhưng hần chỉ thường thức tài nghệ của họ mà thôi chứ chưa bao giờ vượt quá giới hạn, dù Hồng Ngọc là người hần sủng ái nhất cũng chưa có đụng qua. Nghĩ đến đó nàng tự hỏi: “Vậy đó là may mắn hay bất hạnh đây”

Trong phòng nến đỏ chột tắt, chỉ còn lại yêu thương bên nhau nguyện gắn kết suốt đời bên nhau.

Từ ngày lấy nhau ta đã giả tánt rừng hoa tại vương phủ, vì không muốn hao cơm nhưng thật ra là vì... ta không muốn đám hoa cỏ ấy nghĩa Vô Trần. Sau lễ cưới Mộ Dung Thanh Sơn có đem quà đến chúc. Vì bận công vụ nên không tham gia ngày cưới chúng ta, chúng ta đương nhiên vui vẻ nhận quà. Nhớ ngày ấy khi bắt Mộ Dung Tuyết thì Mộ Dung Thanh Sơn chạy đến cầu xin. Dù gì cũng là bạn thân từ nhỏ, còn số tiền hao hụt ngân sách hần sẽ bù lại gấp đôi hứa không tái phạm. Thủy Vô Hối không xen vào mà kêu Thủy Vô Trần quyết định. Ban đầu hần cũng không định làm khó Mộ Dung Tuyết nên quyết định tha thứ vì hần nghĩ nhờ có Mộ Dung Tuyết mà hần tìm được tình yêu đời mình. Sau đó nghe nói Mộ Dung Tuyết thần trí mất minh, điên điên dại dại, âu cũng là quả báo của nàng. Có lẽ cũng tốt, để nàng cứ chìm đắm trong giấc mộng hoàng hậu của nàng. Còn về phần Thủy Vô Hối cũng gửi vợ chồng ta phần quà nói dành cho con chúng ta, đó là một ngọc bội màu vàng trong suốt, nhìn biết đáng giá nghìn vàng. Nhớ trước kia khi ta bị thương hần có đến thăm mà nói: “Bổn vương thật muốn có được Mẫu Đơn, nhưng hoa có chủ dù bổn vương có thể được lấy thể xác mà không có tâm hồn thì vô vị. Nàng không cần thực hiện lời hứa với bổn vương chỉ cần nàng sống hạnh phúc là được”

Ta thấy áy náy với Thủy Vô Hối: “Ta thật có lỗi với ngài”.

Khi ấy hần nhàn nhạt nhìn ta mà nói: “Nàng có biết vì sao ta tên Vô Hối không? Vì ta không hối hận chuyện đã làm cũng như ta không hối hận để Mẫu Đơn ở lại. Dù không có Mẫu Đơn nhưng nàng cho ta biết thế nào là tình yêu đích thực, nếu ngày nào đó Vô Trần bạc đãi người, người cứ đến biên quan. Ta lúc nào cũng chào đón người” và từ lần ấy nàng không gặp lại hần. Nghe Vô Trần nói, hần đã tìm được ính một bông Mẫu Đơn riêng, giờ đang rất hạnh phúc.

Cả kinh thành lại rĩ tay nhau: “Nghe nói sau đám cưới của thất vương gia thì có một đám cưới khác đó là đám cưới của nô tỳ bên người vương phi”

Năm năm sau

“Tiểu thư em thật nhớ người”. Tiểu Mai giờ đã lấy chồng nên trông chừng chặc hần nhưng tính tình vẫn trẻ con.

“Ta thật nhớ em. Hắc Phong có ăn hiếp em không?” Ta hỏi rồi nhìn sang Hắc Phong.

Chỉ thấy hần lấy tay che miệng ho. Ta cười: “Ta đùa thôi. Nhìn là biết hai người tình nồng thắm thiết, mới lấy nhau 3 năm đầu mà hai đứa, đến năm nay là được bốn”

Ta thở dài “Còn ta chỉ có một”

Lúc ấy Thủy Vô Trần cũng gơ tay vờ ho. Ta liếc nhìn hần, hừ thấy mạnh mẽ vậy mà lại “yếu” quá, ta thật muốn hét toáng lên ta muốn có nhiều con.

Thật ra từ khi lần đầu hần thấy nàng lâm bồn đầu đón, đứng bên ngoài đợi mà lòng dạ rối bời, hần lại trách bản thân không thể cùng nàng chịu đau đớn. Nên từ đó hần quyết định không cho nàng mang thai sinh con nữa, chỉ cần một mình Lâm thôi.

Nhìn quanh ta nói: “Sao ta không thấy Lạc Hoa đâu, Tiểu Mai nói dắt đến mà”

“Chắc con bé ra ngoài hoa viên rồi”

“Lâm nhà chúng ta cũng ở đó, để hai chúng nhỏ chơi với nhau”

Ngoài hoa viên có một cô bé mắt sáng to, lông mi cong vút cùng nước da trắng hồng ôm gọn khuôn mặt xinh xắn nhưng cô bé lại đang khóc.

“Có gì mà khóc” một nói trẻ con vang lên. Cậu bé mặt một chiếc áo màu xanh ngọc, tóc buộc gọn gàng. Dù tuổi còn nhỏ nhưng toát lên sự tuấn tú.

“Muội bị mất ngọc bội, nếu không kiếm lại được sẽ bị mẹ mắng”

Thấy nàng khóc, tiểu thiếu niên liền rút ngọc bội đeo bên hông đưa cho đứa bé gái nói: “Ta đưa cái này cho người, không sợ mẹ mắng nữa” đứa bé gái đưa tay nhận nhưng vị tiểu thiếu niên rút lại rồi nói: “Nhưng ngọc bội này rất quan trọng với ta, nếu mất thì ta cũng bị mắng”

Đứa bé đầm đìa nước mắt nói: “Vậy phải làm sao?”

Tiểu thiếu niên nhét ngọc bội màu Vàng trong suốt vào tay đứa bé “Ta là nam nhân bị mắng không sao, cái này ta đưa muội nhưng phải hứa với ta một chuyện”

“Ca ca giúp muội như thế, chuyện gì ta muội cũng đồng ý”

“Ký vào giấy này cho ta” Tiểu thiếu niên chìa tay ra đưa tờ giấy

“Giấy gì?” đứa bé gái hỏi.

“Giấy bán thân” Đứa bé trai ranh rọt nói.

Đứa bé nghĩ đây không phải nhà mình, thì cứ viết đại còn hơn bị mẹ mắng. Dù sau này vị ca ca này có làm gì thì cô bé cũng đã đi rồi. Nghĩ thế cô bé liền ký tên “Lạc Hoa”. Vị tiểu thiếu niên nhìn thấy rất hài lòng liền nói: “Sau này nghe lời ta, cất ngọc bội cẩn thận không để mất”

Cô bé gật đầu rồi nói: “Muội sẽ nghe lời nhưng ca ca tên gì?”

“Ta tên Vô Lãm”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-dam-ca-gan-cau-dan-bon-vuong>